

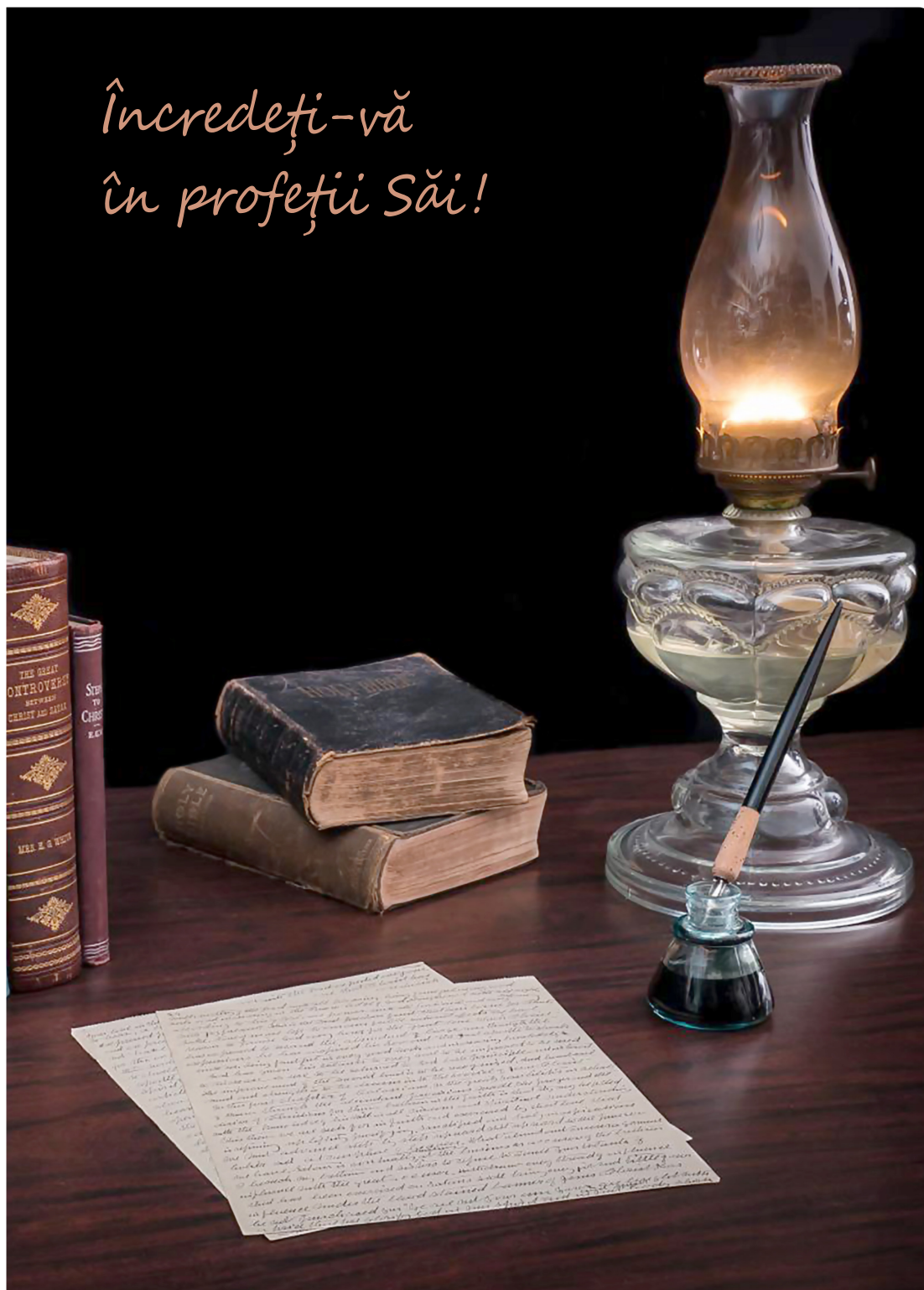
Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

IUNIE 2017: VA GĂSI EL CREDINȚĂ? + ADUNĂRILE GENERALE ALE CONFERINTELOR
+ DE CE LIDERUL BISERICII ADVENTISTE SUSȚINE BIBLIA ȘI PE ELLEN WHITE
+ ESTE SUFLETUL NEMURITOR? + „DAR ȘI CĂTEI MĂNÂNCĂ FIRIMITURILE
CARE CAD...” + CEI TREI ÎNGERI DIN APOCALIPSA + CURĂȚĂ IZVORUL!

*Încredeți-vă
în profetii Săi!*

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial

Teodor Huțanu

Va găsi El credință?

4 Info

Adunările Generale
ale Conferințelor

7 ITA Cernica

Emanuel Sălăgean

Zilele Institutului
Teologic Adventist

Convenția Națională
Adventistă de Asistență
și Misiune Socială 2017

10 Spiritul Profetic

Andrew McChesney

Interviu cu Ted Wilson

15 Dialoguri biblice

Paul Boeru

Este sufletul nemuritor?
(2)

22 ASUP – dor de libertate

Timotei Bîlbîie

„Dar și cățeii mănâncă
frimăturile care cad...”

24 Repere ale identității

Florin Lăiu

Cei trei îngeri din
Apocalipsa (5)

29 Lecții din istoria noastră

Beniamin Roșca

Rădăcini

30 Pagina copiilor

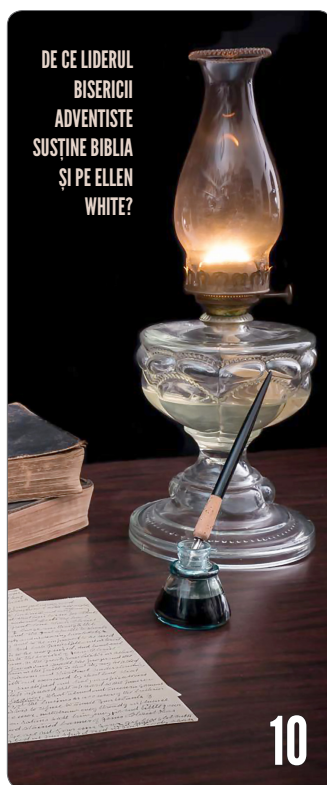
Alina Chirileanu

Provocarea continuă

31 De la inimă la inimă

Ștefan Tomoiagă

Curăță izvorul!

Una dintre cele mai mari
amenințări împotriva Spiritului
Profetic nu este neapărat ura
față de acesta, ci, mai degrabă,
amenințarea indiferenței. Astăzi,
mulți membri nu îl cunosc, nu îl
citească sau pur și simplu îl ignoră.

„Volumele Spiritului Profetic
[cele care vor alcătui ulterior
seria Conflictul veacurilor] și, de
asemenea, mărturiile, ar trebui
să fie introduse în fiecare familie
care păzește Sabatul și frații ar
trebui să le cunoască valoarea și
să fie îndemnați să le citească...
Ele ar trebui să fie în biblioteca
fiecărei familii și ar trebui citite
din nou și din nou. Țineți-le
acolo unde pot fi citite de mulți
și lăsați-le să se uzeze citite fiind
de toți vecinii.” (Mărturii pentru
comunitate, vol. 4, pp. 390–391)

Anul XCIV, IUNIE 2017. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pîrlitu, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

VA GĂSI EL CREDINȚĂ?

Agenția de știri (ANN, 16 mai 2017) a Conferinței Generale scria recent despre o informație falsă cu privire la iminenta interdicție a Bisericii Adventiste în Federația Rusă. Declarația oficială titra: „Informațiile din surse neoficiale nu sunt conforme cu realitatea.” Mulțumim Domnului că nu este adevărat. Nu este adevărat acum. Dar știm că va fi. Și nu doar pentru ei. Aceste exerciții de alarmă spun ceva. Fără obsesii, criza se apropie. Este normal să ne întrebăm: Cine este pregătit să înfrunte mânia balaurului (Apocalipsa 12:17)?

Ieremia ne pune în fața unei dileme: „Dacă alergând cu cei ce aleargă pe picioare, ei te obolesc, cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai? Și dacă nu te crezi la adăpost decât într-o țară liniștită, ce vei face pe malurile îngâmfate ale Iordanului?” (Ieremia 12:5). Un imn luminos și inspirator, cântat adesea în adunările noastre, este „Cred în Domnul Isus”. Însă câți dintre cei care nu avem probleme cu cântatul avem totuși probleme cu credința? Adică, avem în secolul XXI încrederea sinceră că tot ce spune Dumnezeu merită acceptat ca reper absolut al adevărului? Când vânturile vor scăpa din frâu (Apocalipsa 7:1-3), de ce ne vom prinde?

O altă știre (Costin Jordache, *Adventist Review*, 17 mai 2017) are acest titlu: „George Barna spune delegaților adventiști: *Ne aflăm într-o criză*”. La Budapesta, în cadrul conferinței „Reach the World” (Ieșiți în lume), renumitul autor, cercetător și statistician se adresează reprezentanților noștri din toată lumea cu mesajul alarmant al statisticii: foarte puțini tineri mai au ceea ce numim „concepție biblică despre lume” – doar 4% dintre cei care au între 18 și 30 de ani. Dar părinții cum stau? Doar 5% dintre părinții care au copii de 5-13 ani au o concepție biblică despre lume.

Adevărat, statisticile se referă la Statele Unite. Oare la noi cum o fi? Fără îndoială, ne aflăm într-o criză. Ne-o spune cineva care nu este adventist. Când tot mai mulți ne simțim atât de luminați încât nu mai putem crede exact ce zice Biblia, cine ne va lumina în negura care acoperă pământul (Isaia 60:2)? Dar atunci când balaurul va răzni? Am pomenit Rusia, America, mai trebuie să adăugăm Vaticanul. Dar ca Apocalipsa să fie completă, nu poate lipsi Luceafărul strălucitor de dimineață. Nici tu, nici eu nu putem lipsi. Doamne, întărește-ne credința! ■

Teodor Huțanu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

**ÎN CRIZĂ
DE CREDINȚĂ
TEODOR
HUȚANU**

**DOAMNE,
ÎNTĂREȘTE-NE
CREDINȚA!**

Redeșteptare și Reformă tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

Venise timpul ca Saul să fie încercat. El trebuia acum să arate dacă se încrede în Dumnezeu și așteaptă răbdător să primească porunci de la El, dovedind că este un bărbat pe care Dumnezeu Se poate baza în zile grele ca într-un conducător al poporului Său, sau dacă se clatină, demonstrând că este nevrednic de răspunderea sfântă pe care o avea...

Cu o nerăbdare mereu crescândă, Saul aștepta sosirea lui Samuel și a pus pe seama lipsei profetului confuzia, descurajarea și dezertarea oștirii sale. Timpul hotărât a sosit, dar omul lui Dumnezeu nu a venit îndată. Providența lui Dumnezeu îl reținuse pe servul Său. Duhul neliniștit și nestăpânit al lui Saul n-a mai reușit să se înfrâneze...

Nu o lua înaintea lui Dumnezeu!

Noi nu cunoaștem ce interese sunt în joc atunci când Domnul ne pune la încercare. Nu există siguranță decât în ascultarea cea mai strictă de Cuvântul lui Dumnezeu. Toate făgăduințele Sale sunt condiționate de credință și ascultare, iar acela care nu ascultă anulează pentru sine împlinirea binecuvântărilor bogate ale Sfințelor Scripturi. Nu trebuie să urmărim pornirile noastre sau pe cele ale oamenilor; trebuie să privim la voința descoperită a lui Dumnezeu și să umblăm așa cum spun poruncile Lui precise, indiferent de situațiile din jurul nostru. Dumnezeu va avea grijă de urmări; prin credincioșia față de Cuvântul Lui, putem mărturisi înaintea îngerilor și a oamenilor, în timpuri de ispită, că Domnul ne poate folosi în împrejurările grele ale vieții pentru a îndeplini voința Lui, pentru a proslăvi Numele Lui și pentru a fi o binecuvântare pentru poporul Lui.

(Ellen White, *Patriarhi și profeți*, pp. 631-634)

ADUNĂRILE GENERALE ALE CONFERINTELOR

(23 APRILIE – 9 MAI 2017)

CONFERINȚA MUNTENIA (23 APRILIE 2017)

Comitetul local: Georgel Pirlitu – președinte, Robert Mandache – secretar, Vali Bădescu – trezorier, Marius Andrei – Asociația Pastorală și Familie, Gabriel Ișvan – Libertate Religioasă și Educație, Gabriel Kadar – Școala de Sabat și Lucrare Personală, Felix Mușat – Tineret și Slujirea Copiilor.

Comitetul executiv: Georgel Pirlitu, Robert Mandache, Vali Bădescu, Marius Andrei, Gabriel Kadar, Felix Mușat, Gabriel Ișvan, Liviu Dumitrașcu, Livia Manea, Adrian Mihalcea, Emil Eremie, Mihai Papadopol, Adrian Zaharia, Daniel Nițulescu, Dan Soare, Titu Niță, Zorinel Lăptucă, Ionel Bratu, Vicențiu Toma. ■

CONFERINȚA OLTENIA (26 APRILIE 2017)

Comitetul local: Viorel Răducan – președinte, George Sbirnea – secretar, Alin Cătrună – trezorier, Daniel Delcea – Asociația Pastorală, Daniel Brânzan – Școala de Sabat și Lucrare Personală, Florin Răduț – Tineret și Slujirea Copiilor.

Comitetul executiv: Viorel Răducan, George Sbirnea, Alin Cătrună, Daniel Delcea, Daniel Brânzan, Florin Răduț, Petre Niță, Lucian Răcilă, Daniel Nicolae, Cosmin Blăjan, Viorel Mincinoiu, Elena Mihaiu, Mihail Sora și directorul Liceului Teologic Adventist. Directorul de Sănătate va fi numit ulterior.

Directori departamente: George Sbirnea – ADRA, Alin Cătrună – Administrarea Creștină a Vieții, Daniel Delcea – Viața de Familie, Daniel Brânzan – Publicații, Petre Niță – Comunicare, Libertate Religioasă și Relații Publice, Lucian Răcilă – Educație, Daniel Nicolae – Spiritul Profetic, Daniel Andrei – Grupuri Etnice, Daniela Delcea – Misiunea Femeii. ■

Comitetul local:

Tiberiu Nica –
președinte,
Sergiu Macovei –
secretar,
Dumitru Lupu –
trezorer,
Ionel Mardare –
Asociația Pastorală,
Virgil Sandu –
Școala de Sabat și
Lucrare Personală,
Dorin Cristea –
Tineret și Slujirea
Copiilor

Comitetul executiv:

Tiberiu Nica,
Sergiu Macovei,
Dumitru Lupu, Ionel Mardare, Virgil Sandu, Dorin Cristea, Eugen Profir, Eugen Chirileanu, Constantin Iosub, Willy Cotruță, Florin Rașcu, Lucian Smarandache, Titi Palade, Constantin Aruxandei, Paulin Florea, Daniel Felea, Daniel Gheorghită.

Directori departamente: Ionel Mardare – Spiritul Profetic, Chirileanu Eugen – Educație, Eugen Profir – Viața de Familie, Constantin Iosub – Sănătate. ■

CONFERINȚA MOLDOVA (2 MAI 2017)

Comitetul local: Ban Gabriel –
președinte, Tamási Károly – secretar, Vlad
Bogdan – trezorer, Veress József – Școala
de Sabat și Lucrare Personală, Poenariu
Gelu – Tineret și Slujirea Copiilor.

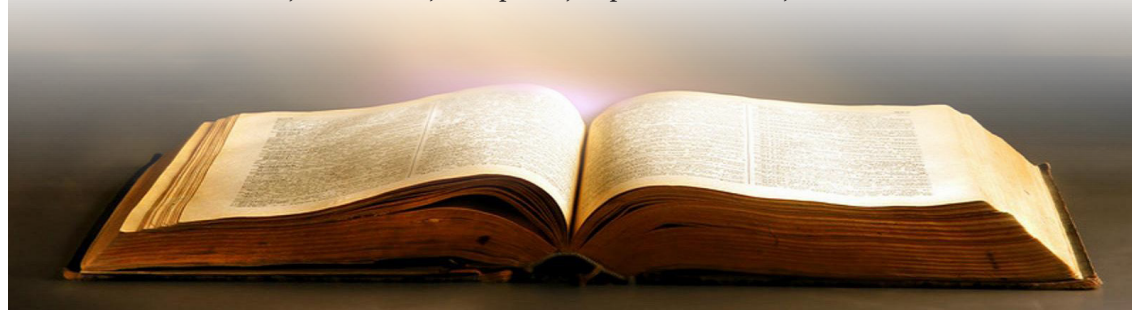
Comitetul executiv: Ban Gabriel, Ta-
mási Károly, Vlad Bogdan, Veress József,
Poenariu Gelu, Nădășan Ana, Csabai
Gyula László, director Departament
Educație, director Departament Sănătate
și Temperanță, Edmond Lucaciu, Mărie
Nicu, Ngwenya Mishack, Constantinescu
Dan, Zolyomi Endre, Gábor Rupl.

Directori departamente: Veress József – Publicații, Miron Mihai – Relații Publice și Libertate Religioasă, Căținean Petrică – Comunicare, Csabai Gyula László – Viața de Familie, Nădășan Ana – Misiunea Femeii, Halmágyi József Attila – Grupuri Etnice.

Comitetul executiv al conferinței, la prima ședință de lucru, va numi directorii pentru departamentele rămase vacante: Educație, Sănătate și Temperanță, Spiritul Profetic și Muzică. ■

CONFERINȚA TRANSILVANIA DE SUD 4 MAI 2017)

CONFERINȚA BANĂȚ (7 MAI 2017)

Profetic, Obăgeanu Dănuț – Relații Publice și Libertate Religioasă, Mercea Lucian – Educație, Zeiler Benjamin – Viața de Familie, Morar Marius – Publicații, dr. Morar Adina – Sănătate, Jigău Emil – Administrarea Creștină a Vieții, Nagy-Kasza Gyula – Grupuri Etnice, Bota Daniel – ADRA. ■

Comitetul local: Maur Mihai – președinte, Morar Marius – secretar, Jigău Emil – trezorier, Trandafir Costel – Școala de Sabat și Lucrare Personală, Ardelean Narcis – Tineret și Slujirea Copiilor.

Comitetul executiv: Maur Mihai, Morar Marius, Jigău Emil, Ardelean Narcis, Trandafir Costel, Obăgeanu Dănuț, Csergezan Erik, Zeiler Benjamin, Mercea Lucian, Herlea Ionică, Nagy-Kasza Gyula, Bota Daniel, Buzlea Daniel, Romănu Octavian, Târziu Emil.

Directori departamente: Csergezan Erik – Comunicare, Herlea Ionică – Spiritul

CONFERINȚA TRANSILVANIA DE NORD (9 MAI 2017)

Comitetul local: Pașca Iosif – președinte, Szász Károly Zolt – secretar, Feier Ioan Alin – trezorier, László-Varga Zoltán – Școala de Sabat și Lucrare Personală, Parascineț Doru – Tineret și Slujirea Copiilor.

Comitetul executiv: Pașca Iosif, Szász Károly Zolt, Feier Ioan Alin, László-Varga Zoltán, Parascineț Doru, Pavel Curac, Miron Claudiu, Váradi Robert, Kovács Bíró Tibor, Mateaș Ștefan, Magó Zolt Áron, Csergezan Bernard, Buciuman Simion, Sergiu Turturică, Luca Ionel.

Directori departamente: Parascineț Doru – Comunicare, Buciuman Simion – Spiritul Profetic, Mateaș Ștefan – Relații Publice și Libertate Religioasă, Luca Ionel – Educație, Csergezan Bernard – Viața de Familie, László-Varga Zoltán – Publicații, dr. Turturică Sergiu – Sănătate, Feier Ioan Alin – Administrarea Creștină a Vieții, ADRA, Magó Zolt Áron – Grupuri Etnice. ■

ÎNȚĂLNIREA MEMBRILOR AFDMC

Membrii Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință (AFDMC) sunt invitați în Sabatul din 9 septembrie 2017 la a XXIX-a Convenție a AFDMC, care se va desfășura în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Râmnicu Vâlcea 1, din orașul Râmnicu Vâlcea, strada Pătrașcu Vodă nr. 9. Pentru detalii, tel. 0744.51.31.24; e-mail: fostidetinutiazs@gmail.com.

Titu Ghejan, președinte AFDMC

ZILELE INSTITUTULUI TEOLOGIC ADVENTIST 2017

Institutul Teologic Adventist în colaborare cu Școala postliceală sanitară „Dr. Luca”, din Cernica, au organizat în perioada 12–14 mai Zilele Institutul Teologic Adventist. Motto-ul evenimentului a fost „Fără teamă în timpul sfârșitului” (Apocalipsa 12:11), iar vorbitorul principal a fost prof. dr. Ranko Stefanovic, de la Universitatea Andrews (SUA). La fel ca în edițiile precedente, și în acest an au participat peste 400 de tineri veniți din toată țara și de la liceele teologice adventiste din București, Cluj-Napoca și Craiova.

Programul Zilelor Institutului Teologic Adventist din anul 2017 a început vineri seara cu un serviciu divin în care cea mai mare parte din timp a avut loc o dezbatere despre experiența creștină a celor care trăiesc în timpul revenirii Domnului Isus. Apoi a urmat un timp de cunoaștere și partășie. A doua zi au fost multe momente de închinare și activități pregătite cu mare atenție de organizatori. Dintre acestea, amintim ocaziile de închinare, sesiunea de seminare, turul de campus, concertul de după-amiază, închiderea Sabatului sau focul de tabără. De asemenea, cei prezenți s-au bucurat de o muzică de calitate interpretată

de Corul și Orchestra de clopote ale Institutului Teologic Adventist, precum și de alte formații corale sau instrumentale formate din tineri talentați și doritori să slujească. În ultima zi a evenimentului s-au desfășurat mai multe activități recreative.

Poate cel mai important moment al acestui eveniment a avut loc la sfârșitul predicii de la ora 11, când pastorul Ranko Stefanovic i-a invitat pe tineri să vină în față să-și predea viața Celui care a murit pentru noi și va reveni curând în slavă. Răspunsul celor prezenți nu s-a lăsat așteptat și mai mulți tineri au mers în față confirmând că doresc să primească botezul biblic, iar alții pentru a-și reînnoi angajamentul față de Mântuitorul Isus Hristos. Acest răspuns a fost o confirmare că mesajul biblic despre revenirea Domnului Isus Hristos a rămas actual și poate atinge și inimile tinerilor. De fapt, tinerii și-au exprimat deschis aprecierea atât pentru tematica aleasă în acest an, cât și pentru organizarea evenimentului. La rândul lor, organizatorii s-au arătat mulțumiți și doritori să organizeze și alte evenimente pentru tineri.

**FĂRĂ TEAMĂ
CU HRISTOS
EMANUEL
SALAGEAN**

**MULȚI TINERI AU
MERS ÎN FAȚĂ
CONFIRMÂND
CĂ DORESC SĂ
PRIMEASCĂ BO-
TEZUL BIBLIC, IAR
ALȚII PENTRU A-ȘI
REÎNNOI ANGAJA-
MENTUL FAȚĂ DE
MÂNTUITORUL.**

M-am simțit minunat, atmosfera e super. Cred că atunci când am să plec de aici o să simt un dor adânc și chiar aș dori să mă reîntorc pentru o vizită, dar mai ales ca să studiez în acest campus. Tematica evenimentului este foarte actuală și biserica trebuie să o audă, în special tinerii.

(Diana Vulpe, Liceul Teologic Adventist Maranatha, Cluj-Napoca)

Mi-a plăcut atmosfera din campus, cântările, m-am simțit foarte bine. Aș recomanda și altor tineri să participe la Zilele Institutului Teologic Adventist, pentru că timpul petrecut aici este un repaus bine-venit în viața noastră plină de provocări și încercări.

(Lup Răzvan, student în București)

Au venit tineri pe care-i cunoșteam, dar și tineri pe care i-am văzut acum pentru prima dată. Am fost plăcut surprins să văd că mulți dintre tinerii care ne-au vizitat în acest an au venit cu intenții

serioase să studieze aici. Prezentările care au fost în cadrul programului au dat o notă aparte evenimentului, în sensul că, deși s-a vorbit despre timpul sfârșitului, au avut o notă pozitivă, optimistă și au transmis multă credință. Am lăsat în urmă o zi plină de tinerețe, de muzică, de discuții despre re-venirea Domnului Isus Hristos și despre timpul în care trăim. Viața aceasta nu este totul, este numai un început și vrem ca tinerii să prindă o perspectivă mult mai înaltă și care tinde spre veșnicie. Ne dorim să mai organizăm astfel de evenimente.”

(George Șchiopu, capelan Institutul Teologic Adventist)

Festivitatea de absolvire programată pentru 11 iunie este ultimul eveniment important din acest an academic, după care va urma prima sesiune de admitere, programată în perioada 12-17 iulie 2017. ■

CONVENȚIA NAȚIONALĂ ADVENTISTĂ DE ASISTENȚĂ ȘI MISIUNE SOCIALĂ 2017

În perioada 5-7 mai, Institutul Teologic Adventist și Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, în colaborare cu ADRA România și Centrul pentru formare continuă și evaluare a competențelor în asistență socială, au organizat a doua ediție a Convenției Naționale Adventiste de Asistență și Misiune Socială. Evenimentul a avut loc în campusul adventist din Cernica și a avut ca motto: „Cei foarte neînsemnați... contează!” (Matei 25:40). „Dacă facem ce a făcut El cât a fost pe pământ, mergem pe urmele Lui.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 640)

La acest eveniment au participat persoane care coordonează sau lucrează în proiecte sociale ale Bisericii Adventiste (ADRA, ASUP, ARSU etc.), dar și asistenți sociali, membri sau simpatizanți ai Bisericii Adventiste. De asemenea, la eveniment au fost prezenți mai mulți participanți care sunt implicați în activități sociale sau coordonează proiecte personale sau de familie în acest domeniu. În această ocazie au fost reprezentate mai mult de zece instituții, asociații, fundații sau proiecte sociale din România, dar și studenți la programul de studii Asistență socială la Institutul Teologic Adventist.

Programul de Sabat a început vineri seara cu o prezentare susținută de Gabriela Istrate, coordonator de proiecte ADRA în Moldova și Bucovina. Sâmbătă dimineața, pastorul Gabriel Kadar, directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea personală în Conferința Muntenia, a avut un mesaj inspirator la minutele devoționale. Discuțiile din cadrul Școlii de Sabat au fost moderate de pastorul Laurențiu Nistor, profesor de misiologie la Institutul Teologic Adventist, iar mesajul spiritual de la ora 11 a fost prezentat de pastorul

Florian Ristea, directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală la Uniunea de Conferințe. În cadrul programului de după-amiază au fost două sesiuni de prezentare a proiectelor pe care le coordonează sau în care sunt implicați cei care au participat la această convenție.

Dintre noutățile acestei ediții, amintim prezența în premieră a unor persoane care au reprezentat organizații sau instituții din domeniul asistenței sociale, prezentarea unor proiecte inedite și de actualitate (Speranță pentru emigranți) și organizarea a două sesiuni de cursuri de formare continuă. Cele două ocazii de instruire au fost organizate de Centrul de formare continuă și evaluare a competențelor în asistența socială la Convenția Națională Adventistă de Asistență și Misiune Socială. Titlurile celor două sesiuni de instruire au fost: (1) Asistentul social și rolul lui în dezvoltarea serviciilor sociale – standarde de calitate, echipa multidisciplinară și acreditarea serviciilor sociale și (2) Managementul serviciilor sociale – cum să oferi servicii sociale cu impact pozitiv în comunitate.

Din mesaje pe care le-am primit de la participanți, am înțeles că acest eveniment i-a ajutat pe cei prezenți și ne dorim ca anul viitor să oferim mai multe cursuri de formare pentru cei care lucrează în acest domeniu. Institutul Teologic Adventist are un program de studii de licență Asistență Socială și considerăm că este datoria noastră să oferim suport acolo unde este necesar, pentru ca cei care lucrează în acest domeniu să fie bine informați și susținuți.

(Conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv**, rectorul ITA)

Ceea ce am văzut astăzi aici a fost credința în haine de lucru și s-ar putea numi sacrificiu de sine, abandonarea

confortului personal și mai ales o mare dragoste de oameni. Acești oameni care lucrează pentru semenii lor nu sunt și probabil nu vor fi recompensați aici pe pământ, ci doar de Dumnezeu atunci, la sfârșit, când se va vedea ce au făcut acești iluștrii anonimi care au avut astfel de inițiative.

(**Florian Ristea**, directorul departamentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România)

Am un cuvânt de apreciere pentru Institutul Teologic Adventist și Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România pentru că planifică, pregătește și reușește să realizeze un astfel de eveniment național, în care ne putem strânge toți cei care lucrăm pentru oameni în proiecte sociale. Doresc ca astfel de evenimente să fie organizate mai des. Cei care n-au putut să participe din diverse motive consider că au pierdut, iar lipsa lor s-a simțit și pentru noi. Sper ca anul viitor, sau când acest eveniment se va repeta, să putem fi mult mai mulți și să învățăm unii de la alții și de la Dumnezeu.

(**Adalbert Ghejan**, vicepreședinte ASUP)

Următoarea Convenție Națională Adventistă de Asistență și Misiune Socială va a fi organizată anul viitor, la o dată care va fi comunicată ulterior. Până atunci, toți cei care doresc să participe sunt rugați să trimită datele de contact la adresa de e-mail emanuelsalagean@institutadventist.ro sau la numerele de telefon +40 213 69 53 50 / +40 744 68 51 23. ■

Emanuel Sălăgean este șef Birou promovare, Institutul Teologic Adventist.

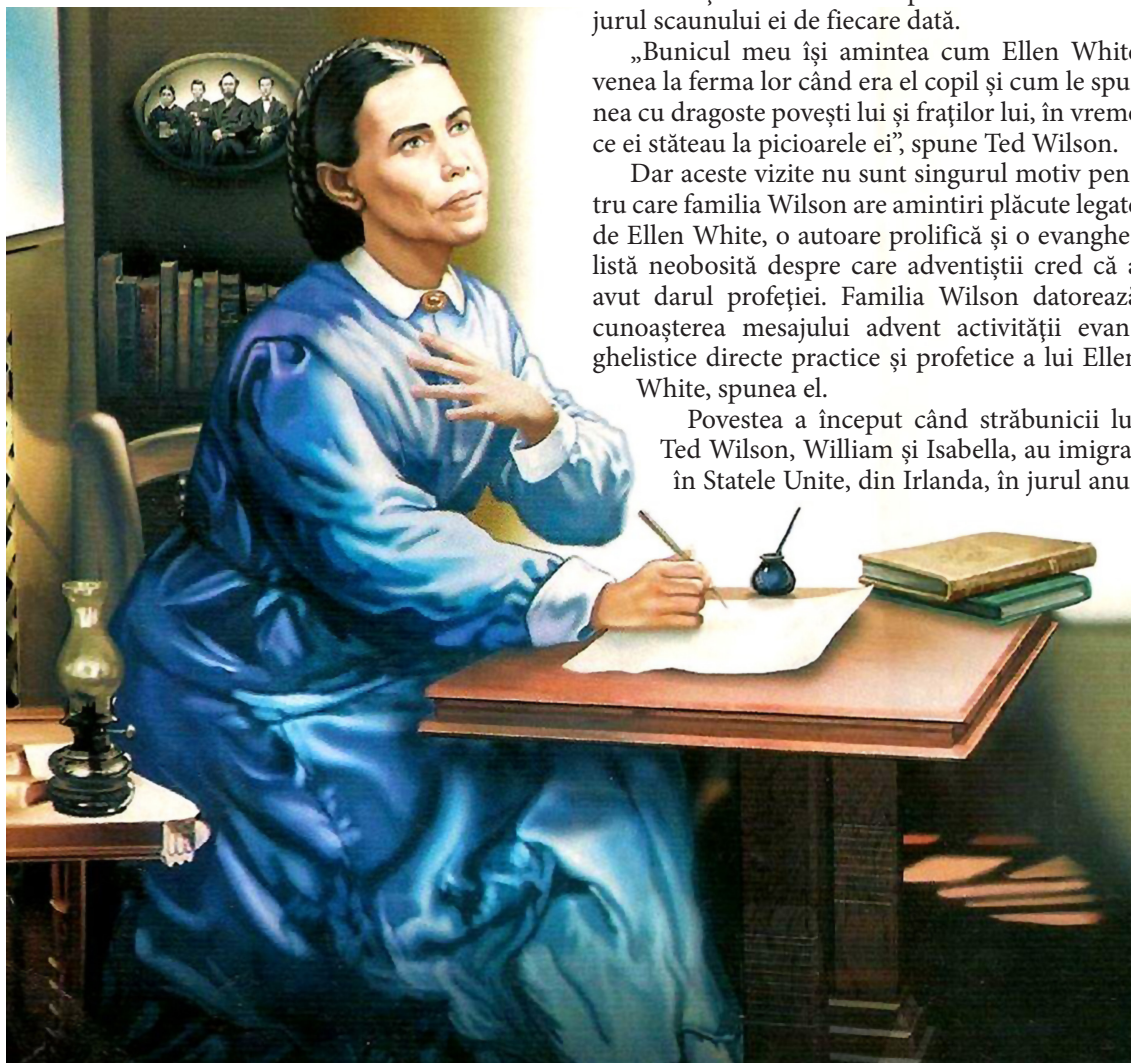

DE CE LIDERUL BISERICII ADVENTISTE SUSȚINE BIBLIA ȘI PE ELLEN WHITE?

TED N. C. WILSON ÎMPĂRȚĂȘEȘTE MOTIVELE CONVINGERILOR SALE PROFUNDE, ȘI ACESTEA ÎNCEP ȘI SE SFÂRȘESC CU ISUS.

Bunicul lui Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pe când era doar un băiețel, stătea la picioarele cofondatoarei Ellen G. White și îi asculta povestirile.

BIBLIA ȘI SPIRITUL PROFETIC AU VENIT DE LA ACEEAȘI SURSĂ – DUMNEZEU – ȘI AU ACELAȘI MESAJ – DE A-I ÎNDREPTA PE OAMENI CĂTRE ISUS ȘI DE A-I PREGĂTI PENTRU VENIREA LUI, CARE VA AVEA LOC CURÂND.

Ellen White, care locuia în apropiere, a vizitat casa familiei Wilson de lângă Healdsburg, California, la începutul anilor 1900.

Bunicul lui Wilson, Nathaniel C. Wilson, și cei trei frați ai săi se adunau plini de nerăbdare în jurul scaunului ei de fiecare dată.

„Bunicul meu își amintea cum Ellen White venea la ferma lor când era el copil și cum le spunea cu dragoste povești lui și fraților lui, în vreme ce ei stăteau la picioarele ei”, spune Ted Wilson.

Dar aceste vizite nu sunt singurul motiv pentru care familia Wilson are amintiri plăcute legate de Ellen White, o autoare prolifică și o evanghelistă neobosită despre care adventiștii cred că a avut darul profeției. Familia Wilson datorează cunoașterea mesajului advent activității evanghelice directe practice și profetice a lui Ellen White, spunea el.

Povestea a început când străbunii lui Ted Wilson, William și Isabella, au imigrat în Statele Unite, din Irlanda, în jurul anu-

lui 1870, devenind în cele din urmă fermieri care cultivau fructe și creșteau bovine și deținătorii unui magazin de la țară. Cuplul a avut patru fii, inclusiv bunicul lui Wilson. Isabella s-a alăturat Bisericii Adventiste, dar William nu.

Apoi William a participat la o întâlnire de tabără adventistă la invitația soției sale, în 1905. Vorbitorul era Ellen White și ea a vorbit despre nevoia tuturor păcătoșilor de a avea un Salvator și de a-I permite să le schimbe viețile.

„Ea a făcut un apel înflăcărat și, spre surprinderea Isabellei, William s-a ridicat și a pășit în față, predându-și inima lui Dumnezeu”, a spus Ted Wilson.

William a studiat mesajul advent vreme de un an. Și-a închis magazinul în Sabat. A fost botezat și mai târziu a devenit prim-prezbiter al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Hellsburg, care va deveni ulterior Pacific Union College.

„Hristos i-a schimbat viața și el a devenit cunoscut ca un om generos, care îi ajuta pe oamenii care aveau nevoie”, povestește strănepotul.

Transformarea din viața străbunicului William Wilson se numără printre motivele pentru care Ted Wilson este un susținător ferm atât al Bibliei, cât și al scrierilor lui Ellen White, pe care adventiștii le numesc în mod uzual Spiritul Profetic. „Mai mult – a spus Ted Wilson – Biblia și Spiritul Profetic au venit de la aceeași sursă – Dumnezeu – și au același mesaj – de a-i îndrepta pe oameni către Isus și de a-i pregăti pentru venirea Lui, care va avea loc curând.”

Wilson a vorbit în mod repetat despre convingerile lui adânci cu privire la Biblie și la Spiritul Profetic pe parcursul celor cinci ani în care a fost președinte al Bisericii Adventiste mondiale și a sugerat, după ce a fost ales pentru al doilea mandat de cinci ani, în luna iulie, că va acorda la fel de multă atenție acestei chestiuni.

„Motivul – a spus el – este faptul că Spiritul Profetic a fost încredințat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru a-l împărtăși întregii lumi în ultimele zile ale istoriei.

„Spiritul Profetic a fost dat pentru a hrăni și a ajuta lucrarea lui Dumnezeu din zilele din urmă cu instrucțiuni din cer”, a spus el.

„El a folosit Spiritul Profetic pentru a-i călăuzi pe oameni la fondarea bisericii rămășiței Sale, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”, a spus el. „Acești oameni Îl vor iubi mai mult decât orice și Îl vor urma poruncile prin puterea Lui. El folosește Spiritul Profetic pentru a face ca biserica Lui din zilele din urmă să înflorească în mișcarea adventă, care este în expansiune și are milioane de membri peste tot în lume.”

Următoarele întrebări și răspunsuri au la bază un mesaj din Sabat pe care Ted Wilson l-a transmis la Simpozionul Spiritului Profetic de la Universitatea Andrews, de pe 17 octombrie 2015.

A fost chemarea lui Ellen White biblică?

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea o acceptăm pe Ellen White ca pe un slujitor modern al Domnului și ca pe un profet.

Eu personal cred și confirm că scrierile Spiritului Profetic sunt demne de crezare și adevărate pentru că Ellen White și lucrarea ei profetică au trecut cele patru teste biblice pentru un profet:

Scrierile ei sunt în concordanță cu Biblia, împlinind astfel Isaia 8:20: „La Lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.”

Viața și lucrarea ei sunt mărturii ale legăturii ei cu Dumnezeu, împlinind Matei 7:20: „Așa că, după roadele lor îi veți cunoaște.”

Profețiile ei s-au adeverit, împlinind Ieremia 28:9: „Dar, dacă un proroc procește pacea, numai după împlinirea celor ce procește se va cunoaște că este cu adevărat trimis de Domnul.”

Scrierile ei Îl înalță pe Hristos și Îl prezintă ca pe Fiul lui Dumnezeu care a venit pe acest Pământ pentru a ne salva, împlinind 1 Ioan 4:2: „Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu.”

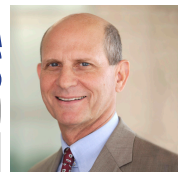
Viața și lucrarea ei sunt verificate prin manifestări fizice în timpul viziunilor, prin actualitatea lucrării sale la sfârșitul timpului, prin siguranța și îndrăzneala declarațiilor sale, prin nivelul spiritual înalt al lucrării ei și prin natura practică a explicațiilor ei despre multiple aspecte ale vieții creștine.

De ce se referă adventiștii la scrierile lui Ellen White ca la Spiritul Profetic?

Spiritul Profetic este descris în Biblie ca una dintre cele două caracteristici ale bisericii lui Dumnezeu din zilele din urmă, biserica rămășiței.

Apocalipsa 12:17 spune: „Și balaurul [Satan], mâniat pe femeie [biserica lui Dumnezeu], s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei [poporul și biserica lui Dumnezeu din zilele din urmă], care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.”

**MĂRTURIA
LUI ISUS
TED
WILSON**

**ASA CUM ÎNSĂȘI
ELLEN WHITE A
SUSȚINUT, ROLUL
SPIRITULUI PROFETIC
ESTE ACELA DE A
CONDUCE CĂTRE
BIBLIE. TOTUȘI, EU
CRED CU TOATĂ TĂRIA
CĂ SPIRITUL PROFETIC
ESTE INSPIRAT DE
ACEEAȘI INSPIRAȚIE
DIVINĂ CA CEA
A BIBLIEI, DE VREME
CE ESTE MĂRTURIA
LUI ISUS.**

UNA DINTRE
CELE MAI MARI
AMENINȚĂRI ÎM-
POTRIVA SPIRI-
TULUI PROFETIC
NU ESTE NEA-
PĂRAT URA FAȚĂ
DE ACESTA, CI,
MAI DEGRABĂ,
AMENINȚAREA
INDIFERENȚEI.
ASTĂZI MULȚI
MEMBRI NU ÎL
CUNOSC, NU ÎL
CITESC SAU PUR
ȘI SIMPLU ÎL
IGNORĂ.

Apocalipsa 19:10 explică faptul că „mărturia lui Isus este duhul prorociei”. Cele două caracteristici distinctive ale oamenilor lui Dumnezeu sunt atât de clare: (1) oameni care păzesc poruncile lui Dumnezeu – inclusiv porunca a patra, care este vitală, Îl identifică pe Dumnezeu și ne învață supunerea față de Creatorul nostru, care în șase zile literale și consecutive a creat acest Pământ numai prin cuvântul Său și apoi S-a odihnit în ziua a șaptea, Sabatul și (2) au mărturia lui Isus, pe care Biblia o identifică ca fiind „duhul prorociei”.

Poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus, sau Spiritul Profetic, provin de la aceeași sursă: Dumnezeu Însuși.

Sunt scrierile lui Ellen White egale Bibliei?

Advențiștii de Ziua a Șaptea nu prezintă Spiritul Profetic ca parte a Bibliei sau ca fiind egal Bibliei. Așa cum însăși Ellen White a susținut, rolul Spiritului Profetic este acela de a conduce către Biblie. Totuși, eu cred cu toată tăria că Spiritul Profetic este inspirat de aceeași inspirație divină ca cea a Bibliei, de vreme ce este mărturia lui Isus.

Este Ellen White relevantă astăzi?

Am văzut și vedem eforturi hotărâte din partea oamenilor încurajați de Satana să atace scrierile lui Ellen White și să le facă „fără efect”. Cuvântul lui Dumnezeu și Spiritul Profetic sunt ambele produse ale inspirației cerești și de aceea sunt relații exacte ce descriu marea luptă dintre bine și rău, dintre Hristos și Satana. De aceea, Diavolul este hotărât să distrugă adevărul care se găsește în Biblie și în Spiritul Profetic.

Mărturia lui Isus, care este Spiritul Profetic, este parte integrantă a mișcării advente. Cred că Spiritul Profetic este unul dintre cele mai mari daruri pe care Dumnezeu le-a oferit Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Pune accent pe Hristos și Cuvântul Lui – dreptatea Lui atotcuprinzătoare, planul Lui de mântuire, harul Lui și lucrarea Lui în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc. Spiritul Profetic prezintă planul lui Dumnezeu pentru poporul Său care trăiește în zilele din urmă și așteaptă a doua venire a lui Hristos. Evenimentele finale ale marii lupte sunt pe cale să se petreacă. Eu cred că Isus revine curând!

Spiritul Profetic este la fel de relevant astăzi cum era atunci când a fost scris. Este clar, înălțător, plin de învățături și puternic, arătând spre Hristos și Sfânta Scriptură. Este cu adevărat mărturia lui Isus și de aceea eu cred în lucrarea profetică a lui Ellen White.

Vă îngrijorați cu privire la modul în care membrii bisericii tratează Biblia și scrierile lui Ellen White?

Pe măsură ce ne apropiem de ultimele zile ale istoriei Pământului, știm că va fi un efort hotărât din partea lui Satana de a distruge impactul Bibliei și al Spiritului Profetic. Vedem distrugerea Cuvântului demn de încredere al lui Dumnezeu peste tot în jurul nostru. Metoda istorico-critică aplicată Cuvântului lui Dumnezeu îi reduce influența. Este planul lui Satana acela de a submina înțelegerea lui Dumnezeu – „Așa zice Domnul”.

Una dintre cele mai mari amenințări împotriva Spiritului Profetic nu este neapărat ura față de acesta, ci, mai degrabă, amenințarea indifferenței. Astăzi, mulți membri nu îl cunosc, nu îl citesc sau pur și simplu îl ignoră.

În *Mărturii*, volumul 4, paginile 390–391, citim: „Volumele Spiritului Profetic [cele care vor alcătui ulterior seria Conflictul veacurilor] și, de asemenea, mărturiile, ar trebui să fie introduse în fiecare familie care păzește Sabatul și frații ar trebui să le cunoască valoarea și să fie îndemnați să le citească... Ele ar trebui să fie în biblioteca fiecărei familii și ar trebui citite din nou și din nou. Țineți-le unde pot fi citite de mulți și lăsați-le să se uzeze citite fiind de toți vecinii.”

Mai multe proiecte, inclusiv „Conectându-te cu Isus,” au răspândit milioane de cărți din Spiritul Profetic către public și membrii bisericii din întreaga lume. Expansiunea rapidă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cere ca membrii noștri să știe în propriile lor limbi și dialecte ce sfaturi are Dumnezeu în Spiritul Profetic pentru biserica Sa din zilele din urmă.

Diavolul este atât de hotărât să distrugă influența Bibliei și a Spiritului Profetic pentru că acestea conțin sfaturile necesare pentru a ajuta la terminarea lucrării lui Dumnezeu pe acest pământ prin puterea Duhului Sfânt.

Care este impactul scrierilor lui Ellen White asupra bisericii și asupra lumii?

Această biserică nu ar fi fost unde este fără călăuzirea specială pe care Dumnezeu i-a oferit-o prin Ellen White în scrierile Spiritului Profetic.

Sfaturile Spiritului Profetic au fost esențiale pentru fondarea instituțiilor de publicare, de sănătate, educaționale, umanitare și a instituțiilor media. Spiritul Profetic călăuzește expansiunea pastorală, evanghelistică, misionară și administrativă a bisericii. Spiritul Profetic oferă instrucțiuni în aproape fiecare aspect al vieții, inclusiv teologie, stil de viață, sănătate personală, familie,

casă, tineri, relații interpersonale, administrarea vieții personale și multe altele. Spiritul Profetic îl călăuzește pe poporul lui Dumnezeu și o va face mereu până când Domnul Se va întoarce. Și acesta este un motiv pentru care cred în lucrarea profetică a lui Ellen White.

Ca rezultat al călăuzirii Spiritului Profetic, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu este doar o altă denominațiune, ci o mișcare adventă venită din cer, cu un destin special – o misiune și un mesaj de proclamat găsit în Apocalipsa 14: 6-12 – întreita solie îngerească. *Mărturii*, volumul 9, pagina 19, ne spune: „Într-un sens special, adventiștii de ziua a șaptea au fost puși în lume ca străjeri și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește minunata lumină din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor le-a fost încredințată o lucrare ce are cea mai solemnă semnificație – proclamarea primei, a celei de-a doua și a

celei de-a treia solii îngerești. Nu există nicio altă lucrare de o așa mare importanță. Ei nu trebuie să permită ca nimic altceva să le absoarbă atenția.”

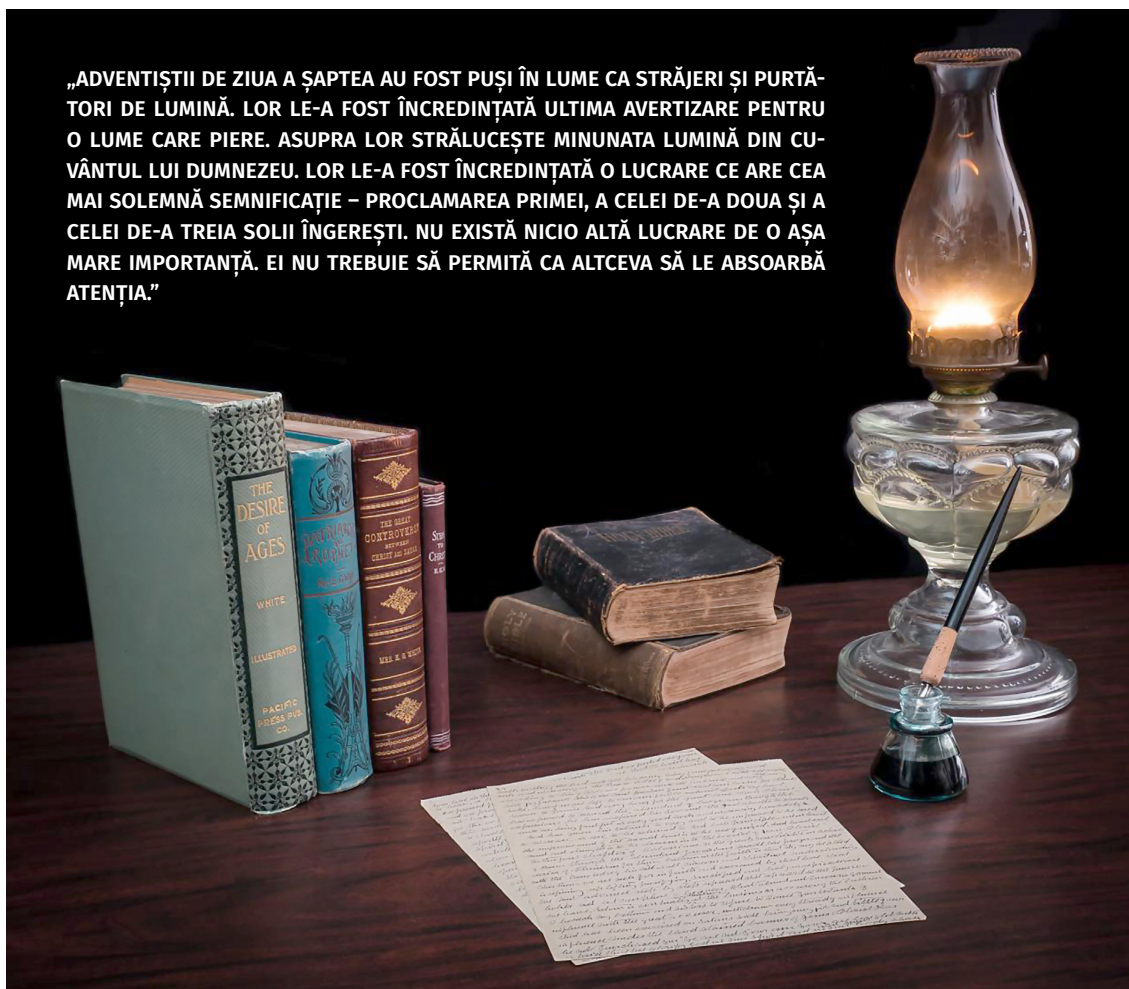
Ce le-ar spune Ellen White oamenilor care își exprimă dezamăgirea în biserică?

Diavolul știe că, dacă îi poate face pe oamenii lui Dumnezeu să privească spre ei și spre propriile lor opinii, în loc să se uite la Hristos, va putea să aducă disensiuni, dezbinare și tensiune. Este una dintre cele mai importante unelte împotriva misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Un alt motiv puternic datorită căruia cred în lucrarea profetică a lui Ellen White prin Spiritul Profetic este accentul pe unitate prezent în aceste scrieri.

Dumnezeu ne-a chemat să luăm parte la proclamarea adevărului în istorie, punctul culminant al mării controversă dintre Hristos și Satana. Dumnezeu ne-a încredințat sarcina de a-L

„ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA AU FOST PUȘI ÎN LUME CA STRĂJERI ȘI PURTĂTORI DE LUMINĂ. LOR LE-A FOST ÎNCREDINȚATĂ ULTIMA AVERTIZARE PENTRU O LUME CARE PIERE. ASUPRA LOR STRĂLUCEȘTE MINUNATA LUMINĂ DIN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. LOR LE-A FOST ÎNCREDINȚATĂ O LUCRARE CE ARE CEA MAI SOLEMNĂ SEMNIFICAȚIE – PROCLAMAREA PRIMEI, A CELEI DE-A DOUA ȘI A CELEI DE-A TREIA SOLII ÎNGEREȘTI. NU EXISTĂ NICIO ALTĂ LUCRARE DE O AȘA MARE IMPORTANȚĂ. EI NU TREBUIE SĂ PERMITĂ CA ALTCEVA SĂ LE ABSORBĂ ATENȚIA.”

**RĂMÂNEȚI UNIȚI
CU BISERICA
VOASTRĂ LOCALĂ
ȘI CU FAMILIA
BISERICII MON-
DIALE. RĂMÂNEȚI
APROAPE DE
BISERICĂ IN-
DIFERENT DE
IMPERFECȚIUNILE
EI. PĂSTRAȚI-L
MEREU ÎN MINTE
PE DUMNEZEU
ȘI MISIUNEA LUI
PENTRU BISERICĂ.**

PERSONAL, SUNT FOARTE ENTUZIASMAT SĂ AM CUVÂNTUL SCRIS AL LUI DUMNEZEU ȘI SPIRITUL PROFETIC. ACESTE DOUĂ SURSE CEREȘTI ALE INSTRUCȚIUNILOR LUI DUMNEZEU MI-AU OFERIT O ÎNCREDERE NECLINTITĂ ÎN DUMNEZEU ÎNSUȘI ȘI ÎN PLANURILE LUI.

prezenta pe Hristos, care a trăit o viață fără păcat, care a murit pentru noi, a înviat, care acum mijlocește pentru noi ca Mare-Preot și care Se va întoarce curând să ne ia la cer. Am fost chemați să împărtășim Cuvântul lui Dumnezeu în toată puterea lui prin călăuzirea Duhului Sfânt.

În această chemare cerească, ne vom confrun- ta cu oameni care nu vor fi de acord cu mesajul și misiunea noastră. Am putea fi ispitiți să devenim descurajați din cauza apatiei altora din biseri- că. Cu orice ne-am confrun- ta, nu ar trebui să fim ispitiți să lucrăm independent și separat de biserică. Suntem chemați să lucrăm în biserica lui Dumnezeu din ultimele zile, biserica rămășiței, și nu separat de ea.

Rămâneți uniți cu biserica voastră locală și cu familia bisericii mondiale. Rămâneți aproape de biserică indiferent de imperfecțiunile ei. Păstrați-L mereu în minte pe Dumnezeu și misiunea Lui pentru biserică.

Când erați copil, ce credeți despre Ellen White?

Am crescut într-o casă care avea un mare res- pect pentru Spiritul Profetic. Tatăl meu vorbea întotdeauna atât de pozitiv și cu pasiune despre el. Mama mi-a transmis o loialitate de nestrămu- tat față de Cuvântul Domnului și față de Spiritul Profetic. Nu am auzit niciun cuvânt batjocoritor sau vreo remarcă disprețuitoare de la părinții mei cu privire la Biblie sau la Spiritul Profetic.

Minunata mea soție, Nancy, a crescut într-o casă cu aceeași atitudine pozitivă. Ea iubește să citească zilnic Biblia și Spiritul Profetic, așa cum fac și eu. Are o influență extraordinară în casa noastră. Am avansat de la încrederea de la înce- put sădită în inima mea de către părinții mei la aprecierea mea profundă și personală pentru sfa- turile, îndrumările și clarificările din Spiritul Pro-

fetic. Părinți, insuflați-le copiilor voștri dragoste pentru Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu și Spiritul Profetic și încredere în ele. Când citesc Spiritul Profetic, accept faptul că este inspirat de Dumne- zeu pentru că este mărturia lui Isus.

Ce a făcut Spiritul Profetic pentru dumneavoastră personal?

M-a îndreptat spre Hristos și spre planul Lui de mântuire. M-a îndreptat înapoi spre Biblie. A amplificat multe aspecte ale Scripturii. Mi-a în- tărit credința că Dumnezeu conduce viețile celor care se predau în mâinile Lui, așa cum am obser- vat în lucrarea pionierilor bisericii. Mi-a dat o nouă perspectivă a vieții creștine. M-a adus mai aproape de Hristos.

Mi-a oferit o înțelegere incredibilă despre cum să îndeplinim misiunea încredințată nouă chiar de către Cel care a inspirat Spiritul Profetic. De exemplu, mi-a pus pe suflet o povară neobișnuită pentru „Redeșteptare și Reformă,” pentru „Misi- une pentru/în orașe”, pentru „Lucrare de sănăta- te inteligentă”, pentru Hristos și neprihănirea Sa, pentru credincioșia față de Dumnezeu, pentru „Implicarea totală a membrilor”, despre care veți auzi mult mai multe, pentru utilizarea publicații- lor și a media în acțiunile noastre evangheliste, pentru o înțelegere a profeției, pentru lucrarea din sanctuar, pentru lucrarea departamentelor ș.a.m.d. Ne îndreaptă înapoi spre Hristos și spre lucrarea Lui pentru noi pe cruce și a doua sa venire.

Citești Spiritul Profetic și vei fi schimbat în bine pentru totdeauna, căci te îndrumă înapoi la Hristos, la preoția Lui și la lucrarea Lui pentru noi, în pregătirea lumii prin călăuzirea Duhului Sfânt pentru noua lume care va veni după reve- nirea Domnului. Spiritul Profetic mi-a oferit o resursă nepuizabilă pentru punerea în aplicare a planurilor cerești pentru mișcarea adventă. Când mă gândesc la Spiritul Profetic, sunt în culmea fericirii pentru că Dumnezeu ne-a oferit atât de multe informații pentru a duce la îndeplinire vo- ința Lui în viețile noastre și pentru misiunea bise- ricii lui în această lume.

Personal, sunt foarte entuziasmat să am Cu- vântul scris al lui Dumnezeu și Spiritul Profetic. Nu există surse mai bune care să conțină instruc- țiuni mai clare și mai ușor de înțeles din partea lui Dumnezeu. Aceste două surse cerești ale instruc- țiunilor lui Dumnezeu mi-au oferit o încredere neclintită în Dumnezeu Însuși și în planurile Lui pentru mine și pentru tine. ■

Andrew McChesney, redactor de știri, *Adventist Review*, 23 octombrie 2015

Familia lui Ted Wilson, 2013

ESTE SUFLETUL NEMURITOR? (2)

Prototipuri ale învierii morților

Învierea lui Lazăr (Ioan 11):

- Moartea lui Lazăr este considerată un somn (v. 11).
- Isus spune că cine crede în El, chiar dacă a murit, va trăi (v. 25).
- Marta răspunde: „Știu că va învia în ziua de apoi” (v. 24). Marta avea o concepție corectă cu privire la timpul rânduit de Dumnezeu pentru învierea celor ce dorm în țărâna pământului, și anume în ziua de apoi. Ceea ce nu știa însă era că Dumnezeu avea un plan deosebit pentru fratele ei.
- Isus Se prezintă pe Sine ca fiind Învierea și Viața (v. 25).
- Lazăr a înviat simplu la cuvântul Domnului Hristos (v. 43).
- Familia și foștii cunoscuți ai lui Lazăr l-au recunoscut imediat după înviere, chiar dacă trupul lui nu mai purta nicio urmă a bolii care l-a răpus.

Oasele uscate (Ezechiel 37:1-14)

Deși pasajul de mai sus este mai degrabă simbolic decât literal, el ne ajută să înțelegem ceea ce Biblia înțelege prin învierea morților:

- Oasele oamenilor morți, oricât de uscate ar fi, vor învia la Cuvântul lui Dumnezeu.
- Învierea presupune oameni reali, cu oase, vine, mușchi etc.
- Învierea este repetarea procesului creațiunii: Dumnezeu suflă suflare de viață (cuvântul tradus în românește cu duh este în original același cuvânt care este tradus în Geneza 2:7 „suflare” (*ruah*) în corpurile refăcute ale copiilor lui Israel și ei vor fi iarăși vii.
- Pasajul nu face nici măcar o referire la duhurile oamenilor morți, ci doar la suflarea de viață a lui Dumnezeu (*ruah*).

Dacă aceasta este învățătura generală a Scripturilor cu privire la starea omului în moarte, de ce majoritatea oamenilor cred că, după ce omul moare, sufletul sau duhul lui încă trăiește? Care este originea acestui concept al nemuririi sufletului/duhului?

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din

orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.»” (Geneza 2:16,17)

„Atunci, șarpele a zis femeii: «Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.»” (Geneza 3:4,5)

Învățătura despre nemurirea sufletului/duhului provine direct de la Diavol. Declarația Diavolului din Geneza 3:5 este de fapt prima minciună raportată în analele istoriei. Când a spus că Diavolul este „de la început un mincinos și un ucigaș” (Ioan 8:44), Domnul Hristos se referea direct la prima minciună raportată în cartea Genezei. Totuși, în ciuda declarației clare a Domnului Hristos și cu toate că moartea ne înconjoară din toate părțile, minciuna antică „negreșit că nu veți muri” face încă ravagii în sufletele multor oameni, inclusiv creștini.

Nu vorbește Biblia despre sufletele sau duhurile oamenilor?

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7)

„Căci sufletul ne este doborât în țărână de măhnire, trupul nostru este lipit de pământ.” (Psalmii 44:25)

Biblia vorbește în nenumărate rânduri despre sufletul sau duhul omului, dar niciodată ca fiind separate de trup. Ca și în pasajele de mai sus, „suflet” sau „duh” reprezintă un om viu, complet și cu toate facultățile mentale sau emoționale. Din nefericire, omul citește Scripturile cu idei preconcepționate primite din societatea în care trăiește și, atunci când întâlnește acești doi termeni pe paginile sacre, le interpretează imediat ca însemnând suflete sau duhuri fără trup.

Există aproximativ 400 de pasaje în care termenii originali, atât în ebraică, precum și în greacă, sunt traduși cu „suflet” în limba română și în niciuna din aceste ocazii nu se face referire la presupusa stare a omului în care sufletul trăiește fără

**NATURA
OMULUI
PAUL
BOERU**

**BIBLIA VORBEȘTE
ÎN NENUMĂRATE
RÂNDURI DESPRE
SUFLETUL SAU
DUHUL OMULUI,
DAR NICIODATĂ
CA FIIND SEPARATE
DE TRUP.**

trup. Iată câteva din cele mai importante sensuri ale termenului:

- Persoane reale în care sălășluiește suflarea lui Dumnezeu (Geneza 2:7; 27:4,9; 44:30; 44:26; Exodul 12:4; Numeri 9:13; 31:35,46; 1 Samuel 22:22; 1 Împărați 17:22; Isaia 42:5; Ezechiel 18:4,20 etc.). Un exemplu clasic este cel al lui Petru, care, referindu-se la salvarea familiei lui Noe în timpul potopului, spune că au fost salvate „opt suflete în corabie” (1 Petru 3:20).
- Suflarea de viață sau viața pe care Dumnezeu a dat-o atât oamenilor, cât și animalelor (Geneza 35:19; Ecclesiastul 3:19-21). Unele din pasajele cele mai interesante sunt legate de echivalarea sângelui (viața) cu sufletul (animalelor sau oamenilor): Geneza 9:4; Deuteronomul 12:23; Leviticul 17:11-14; Proverbele 1:18 etc.
- Starea interioară a omului (viu), inima lui – de exemplu, Geneza 42:21; Leviticul 16:29; Deuteronomul 30:6 etc. În contextul acesta, termenul de suflet este folosit pentru exprimarea existenței interioare a unei ființe, stările lui sufletești, năzuințele și aspirațiile interioare. De aceea, de multe ori termenul este folosit în asociere cu inima omului – vezi, de exemplu, Deuteronomul 4:29; 6:5 etc. Această stare interioară a omului trebuie păstrată curată, chiar dacă trupul îmbătrânește sau este distrus, pentru ca speranța mântuirii în ziua de apoi să devină reală. Păstrarea curată a sufletului este chează învierii pentru viață veșnică atunci când Domnul Se va întoarce să-i ia la Sine pe cei ce sunt ai Lui – vezi Matei 10:28; 16:26; Luca 21:29; 1 Tesaloniceni 5:23; Iacov 1:21 etc.
- „Suflete în groapă” sau în Locuința morților se referă la oamenii care au murit sau care trăiesc în primejdia morții (vezi Psalmii 16:10; 22:20; Iov 24:12; 33:18,22,28; Psalmii 30:3; 86:13; 28:1; Proverbele 23:14 etc.). Noi, românii, avem de asemenea expresia: cu un picior în groapă.
- „Suflete în temniță” se referă la cei ce sunt sub stăpânirea păcatului (Psalmii 41:4; 142:7; Proverbele 8:36 etc.).
- Încredințarea sufletului/duhului în mâna Ziditorului este sinonimă cu încredințarea vieții lui Dumnezeu ca unuia care poate să mântuiască pe cei ce se încred în El (1 Petru 4:19; 2 Timotei 1:12; Evrei 11:6). Domnul Hristos a făcut aceasta cu ocazia morții Sale (Psalmii 31:5; Luca 23:46). De aceea când ne coborâm în țărână (sau în Locuința morților),

noi încredințăm lui Dumnezeu viața/sufletul nostru cu credința că El ne va reda viața încredințată în ziua de apoi.

Nu vorbește Biblia despre duhurile morților? Ce trebuie înțeles prin aceste duhuri?

Există peste 400 de versete în Biblia tradusă de Cornilescu în care apare termenul „duh”. De multe ori termenul se referă la Duhul lui Dumnezeu (vezi de exemplu, Geneza 2:1 etc.). Ar cere foarte mult timp și spațiu pentru a trece prin toate pasajele. Ceea ce urmează nu este decât un rezumat al concepțiilor atașate de folosirea acestui termen în Biblie. În majoritatea pasajelor unde termenul apare, el este sinonim cu suflare de viață, sau cu partea interioară a omului, cu simțămintele și gândurile lui (vezi Geneza 25:8,17; Iov 20:3; Ecclesiastul 12:7 etc.). Astfel, termenul „duh” este sinonim cu „suflet” și nu este de mirare că cele două sunt folosite alternativ. Doar atunci când scriitorii Bibliei doresc să facă deosebire între simțăminte și gânduri, sufletul și duhul sunt tratate deosebit (Evrei 4:12; vezi de asemenea Iov 32:8; 33:4; Ecclesiastul 12:7 etc.). Vom evita de aceea să repetăm pasajele unde sensul este similar cu cel al sufletului. Ne vom opri numai la pasajele care exprimă concepte diferite decât cele prezentate deja în legătură cu sufletul omului.

- Expresia „Dumnezeul duhurilor oricărui trup” (Numeri 16:22; 27:16 etc.) se referă la faptul că Dumnezeu cunoaște și are stăpânire peste viața interioară a omului, peste gândurile și simțămintele lui, la fel cum este stăpân pe suflarea lui de viață. A se vedea că duhul este legat de trup în aceste pasaje.
- Ființe superioare omului – toate ființele superioare omului sunt numite „duhuri” sau „spirite”: îngerii (buni sau răi – 1 Samuel 16:16,23; Iov 21:20; Matei 8:16; Efeseni 6:12; Evrei 1:14 etc.), Dumnezeu Tatăl (Ioan 4:24), Domnul Hristos (2 Corinteni 3:17).
- Expresia „în duh”, în comparație cu „în trup”, nu se referă la o stare a duhului separat de trup, ci la o stare superioară a omului care trăiește „în duh”. Din acest punct de vedere, „în duh” se referă la trăirea după îndemnul Duhului, comparativ cu trăirea după îndemnul firii pământești (Romani 8:5-10 etc.). Atunci când expresia se aplică la Domnul Hristos, ea se referă la starea de umilință a Domnului Hristos când a trăit pe pământ, comparativ cu starea plină de glorie și putere în care El a înviat (Romani 1:4; 1 Petru 3:18 etc.).

**ÎNCREDINȚAREA
SUFLETULUI
ÎN MÂNA ZIDI-
TORULUI ESTE
SINONIMĂ CU
ÎNCREDINȚAREA
VIEȚII LUI DUM-
NEZEU CA UNUIA
CARE POATE SĂ
MÂNTUIASCĂ PE
CEI CE SE ÎNCRED
ÎN EL CÂND NE
COBORÂM ÎN
ȚĂRÂNĂ NOI
ÎNCREDINȚĂM
LUI DUMNE-
ZEU SUFLETUL
NOSTRU CU
CREDINȚA CĂ
EL NE VA REDA
VIAȚA ÎN ZIUA
DE APOI.**

- Duhul omului este aparent despărțit de trup numai atunci când omul este în viziune (vezi 2 Împărați 5:26; 2 Corinteni 12:1-4 etc.).
- Uneori termenul „duh” este folosit cu sensul de principiu de viață (e.g., duhul curviei – Osea 4:12; duhul și puterea lui Ilie – Luca 1:17; duhul lumii – 1 Corinteni 2:12 etc.).

Notă: Dumnezeu interzice în mod categoric comunicarea cu spiritele morților, fie prin intermediul mediumurilor spiritiste sau al celor ce se îndeletnicesc cu ghicirea, fie direct (Exodul 22:18; Leviticul 19:31; 20:6,27; Deuteronomul 18:10,11; 1 Samuel 28:7; 1 Cronici 10:13; Isaia 8:19; Faptele 16:16 etc.). Motivul acestei interdicții categorice este că, prin comunicare cu spiritul morților (direct sau indirect), omul își dovedește rebeliunea față de Dumnezeu și acceptarea sfidătoare a minciunii Diavolului. Mai mult decât atât, Domnul știe că, prin comunicarea cu spiritul morților (care în realitate nu există), omul comunică de fapt cu demonii (vezi Deuteronomul 32:17; Psalmii 106:28; 1 Corinteni 10:20).

Dacă Biblia este atât de clară în privința sufletelor și a duhurilor oamenilor, de ce mulți creștini cred încă în nemurirea sufletului?

Motivul principal este ignoranța. Oamenii nu citesc Biblia sau o interpretează pe baza a ceea ce au auzit de la alții.

Un al doilea motiv este dorința nesăbuită a multora de a cunoaște viitorul cu orice preț. În timp ce Dumnezeu spune: „Eu vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11), Diavolul îi îmbie pe oameni cu promisiunile unui viitor strălucit pe care ei trebuie neapărat să-l cunoască, dar care în aproape toate cazurile se dovedește a fi o iluzie și o înșelăciune fatală. Diavolul știe că, odată ce omul intră pe terenul său (cum a făcut Eva în Grădina Edenului apropiindu-se de pomul oprit), va fi foarte dificil pentru cineva să scape fără ajutorul direct și supranatural al lui Dumnezeu.

Notă: Este interesant de observat că toate religiile păgâne s-au caracterizat prin credința în nemurirea sufletului/duhului. Prin această credință, el a ținut (și încă ține) sub influența lui diabolică popoare puternice. Acesta pare a fi motivul principal pentru care Dumnezeu interzice în mod categoric poporului Său să se ia după obiceiurile neamurilor înconjurătoare (Leviticul 18:3; 20:23; Deuteronomul 12:4; 2 Împărați 17:19; Ezechiel 11:12; 20:18 etc.). De fiecare dată când poporul nu a ascultat porunca lui Dumnezeu, a ajuns într-o

stare jalnică, pentru ca în cele din urmă să fie dus cu totul în robie.

Notă: În filosofia grecească păgână, omul era alcătuit din trei entități separate: trup, suflet și duh. Pentru ei, duhul omului era din Zeus și el nu putea muri niciodată. Trupul era ca o închisoare pentru duhul omului și ideea de moarte era considerată ca o descătușare din închisoarea trupului. Aceleași idei supraviețuiesc până în ziua de astăzi, sub o formă sau alta în creștinismul istoric sau modern. Biserica Catolică a torturat creștinii cu convingeri diferite de dogmele ei oficiale, omorând peste 50 de milioane de oameni, sub pretextul eliberării sufletului acestora din închisoarea trupului.

În teologia majorității creștinilor, împărtășirea concepțiilor păgâne de nemurire a sufletului/duhului a dus la aberații de interpretare scripturistice prin care doctrinele creștine ale judecății și învierii morților sunt practic înlocuite prin doctrina pedepsirii sufletelor în iad sau a răsplătirii lor imediate în rai. În teologia catolică se adaugă conceptul de purgatoriu, prin care sufletele oamenilor sunt chinuite și pedepsite, dar în cele din urmă pot să fie curățite și „scăpate” de focul veșnic al iadului. Nu există nicio bază scripturistă pentru niciuna din aceste doctrine. Ele provin din aceeași sursă diabolică.

Concepția că sufletele credincioșilor merg direct la Dumnezeu când omul moare este o concepție frumoasă și pare a se baza pe judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu prin care El mântuiește pe unii și pedepsește pe alții. Ce este rău cu această concepție?

Oricât de frumoasă ar fi această concepție, ea își are originea în cel care „de la început a fost un ucigaș și un mincinos” (Geneza 3:1-4; Ioan 8:44). Minciunile Diavolului aduc o mângâiere de moment în fața realității teribile a morții, dar aceasta nu înseamnă că există vreo valoare în ele. Nu are nicio importanță dacă cineva spune o minciună frumoasă sau grosolană. De fapt, cu cât minciuna spusă este mai frumoasă, cu atât este mai acceptată de mulțimi (2 Timotei 4:1-4). Biblia spune că Dumnezeu a hotărât o zi când va judeca viii și morții și, conform acestei judecăți, morții vor învia, unii pentru viață veșnică, și alții pentru osândă veșnică (Faptele 10:42; 17:31; Ioan 5:22-30). Aceasta va avea loc la cea de-a doua venire în slavă a Domnului Hristos (1 Tesaloniceni 4:14-17). Minciuna Diavolului că la moarte sufletele merg direct în rai sau în iad face necesară învierea (sufletele deja sunt în viață). Mai mult, ea răstoarnă cu totul

DUMNEZEU INTERZICE COMUNICAREA CU SPIRITELE MORȚILOR, FIE PRIN INTERMEDIUL MEDIUMURILOR SPIRITISTE SAU A CELOR CE SE ÎNDELETNICESC CU GHICIREA, FIE DIRECT, DE-OARECE PRIN COMUNICARE CU SPIRITUL MORȚILOR, OMUL ÎȘI DOVEDEȘTE REBELIUNEA FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI ACCEPTAREA SFIDĂTOARE A MINCIUNII DIAVOLULUI. MAI MULT DECÂT ATÂT, PRIN COMUNICAREA CU SPIRITUL MORȚILOR, OMUL COMUNICĂ DE FAPT CU DEMONII.

conceptul dreptății lui Dumnezeu în judecată. Să presupunem, de exemplu, că sufletul lui Avraam se găsește în rai de aproximativ 4 000 de ani și că, la venirea lui Hristos, el trebuie să se întrupeze din nou pe pământ. Aceasta ar fi mai degrabă o pedeapsă decât o răsplată. Tot astfel, să presupunem că sufletele antediluvienilor care au murit în apele potopului și care, conform concepției tradiționale, se află acum în flăcările iadului, se reîntrupează la venirea Domnului Hristos. Pentru ei, evenimentul revenirii Domnului Hristos ar fi o veste bună pentru că nu există nimic care poate fi mai rău decât locul unde au trăit de milenii.

Minciunile Diavolului, oricât de frumoase și logice ni s-ar părea, aruncă ocară asupra caracterului lui Dumnezeu. Cum ar putea un Dumnezeu al iubirii (1 Ioan 4:8) să Se bucure pentru eternitate de chinul ființelor create de El? Cum ar putea cei mântuiți să se bucure pentru eternitate în prezența lui Dumnezeu, știind că undeva, în univers, cei dragi ai lor de pe pământ sunt chinuiți zi și noapte fără cea mai mică șansă de ușurare?

Nu amintește Biblia despre „stafii” sau despre „năluci”?

Este un singur verset în Biblia în traducere Cornilescu care folosește termenul de stafii: Isaia 13:21.

Pasajul în întregime se referă la distrugerea completă a Babilonului și traducerea lui Cornilescu nu este literală. Termenul folosit pentru stafii în acest pasaj se referă în mod literal la „țapi păroși”. În Antichitate, țapii păroși erau simbolul demonilor și aceasta este emblema forțelor oculte până în ziua de astăzi. De aceea traducerea cu stafii ca „duhuri necurate” și nu ca duhuri ale morților este corectă din punct de vedere figura-

tiv. Pasajul paralel al versetului din Isaia în Noul Testament este Apocalipsa 18:2, unde se face referire directă la „duhuri necurate”. Oricum, oricare ar fi traducerea termenului, el niciodată nu este folosit pentru duhuri ale morților. Conform Scripturilor, așa-zisele „stafii” nu sunt altceva decât duhuri necurate (demoni).

Un termen identic cu cel de „stafie” este cel de „nălucă” (vezi Isaia 34:14, Matei 14:26, Marcu 6:49). În Vechiul Testament (Isaia 34:14), termenul în ebraică tradus la noi cu „nălucă” este același cu termenul folosit pentru stafie (literar: țapi păroși). Așa cum este normal, el se referă la același lucru: țapi păroși sau demoni. În pasajele din Noul Testament, „nălucă” se referă nu la ceva real, ci la ceva imaginativ (termenul în greacă este „phantasma”, de unde provine în românește termenul de „fantasmagorii”). Se credea în vechime, după cum se crede și astăzi, că înainte de moarte omul vede tot felul de arătări care îi prevestesc moartea.

Puținele ocazii în care acești termeni sunt folosiți nu se referă niciodată la spiritul morților, ci la demoni sau la închipuiri ale minții, care erau considerate ca fiind prevestitoare de moarte.

Ce este atunci „iadul” despre care Biblia amintește?

Biblia nu vorbește niciodată de „iad” cu sensul unui loc unde sufletele celor păcătoși sunt chinuite pentru eternitate. Termenii „sheol” (în Vechiul Testament) și „hades” (în Noul Testament), care sunt traduși de unii traducători cu „iad”, înseamnă în original „locuință a morților”, „mormânt”, „groapă”, sau „adânc”. Traducerea Cornilescu respectă sensul original al acestor termeni și nu folosește niciodată termenul „iad”. Totuși aceasta nu-i oprește pe mulți creștini să creadă în iad ca loc unde cei necredincioși sunt chinuiți în foc și pușcă pentru veșnicie. Ei sunt influențați fără să-și dea seama de concepțiile păgâne cu privire la nemurirea sufletului care s-au infiltrat în creștinism de-a lungul veacurilor. Se susține de fapt că cel puțin 70% din liturgia și practicile Bisericii Catolice și ale celei Ortodoxe (e.g., cultul sfinților, cultul morților, judecata viitoare etc.) sunt bazate pe aceste concepții, și înlăturarea lor ar însemna pur și simplu desființarea identității lor. Simpla citire cu o inimă curată a Scripturilor ar rezolva confuzia generată de practicile nebiblice ale acestor biserici. Din nefericire, conducătorii religioși ai acestor biserici nu-i încurajează pe enoriași să citească Scripturile, ci să respecte tradițiile bisericii. Mulți credincioși protestanți și neoprotestanți care citesc Scripturile caută să găsească rațiuni biblice pentru

concepții pur păgâne și pun la un loc versetele care vorbesc despre foc ca pedeapsă pentru cei păcătoși cu cele care vorbesc despre „Locuința morților”, „mormânt”, sau „groapă”.

Termenii de „șeol” și „hades” folosiți în Biblie corespund învățaturii generale a Scripturilor cu privire la starea omului în moarte. Termenii în sine sunt sinonimi cu „groapă” săpată în pământ ca loc de îngropăciune a celor morți (vezi Psalmii 30:3, Isaia 38:18, Ezechiel 31:16 etc.). Astfel, când Biblia spune despre unii că s-au coborât de vii în Locuința morților (i.e., Numeri 16:30-33), înseamnă în mod literal că persoanele acelea au fost îngropate pe când încă trăiau.

Conform Sfințelor Scripturi, toți oamenii – buni și răi – ajung în „Locuința morților”, în „mormânt” sau „groapă”. Astfel, cei nelegiuți au mers în același loc cu patriarhii, profeții și oamenii neprihăniți (Geneza 37:35; 42:38; 44:29; Numeri 16:30,33; Iov 17:14 etc.). Petru spune despre David la 1 000 de ani după moartea lui că mormântul lui se afla pe pământ și că el nu s-a suțit în cer (Faptele 2:27-34). David însuși întreabă retoric dacă este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, să-și poată scăpa sufletul din Locuința morților (Psalmii 89:48). Cuvintele lui implică faptul că toți cei atinși de păcat, direct sau indirect, sfârșesc în Locuința morților. Astfel, Isus ne spune că „cei din morminte” vor auzi glasul Lui și vor învia, unii pentru viață veșnică și alții pentru judecată” (Ioan 5:22-30).

Conform acestei învățaturii generale a Scripturilor, Diavolul însuși și demonii, fiind atinși de păcat, vor sfârși în Locuința morților (Isaia 14:9-15). Unii se întreabă pe drept cuvânt: „Cum poți îngropa un duh necurat?” În cazul acestora, planeta Pământ, pe care Diavolul a considerat-o ca fiind a lui (Matei 4:8,9), devine locul morții și îngropării sale. Pământul este practic groapa în care ei sunt „aruncați de vii”. Pământul este pentru ei o groapă din care nu pot ieși, o închisoare în care stau legați până când va veni ziua judecății lor finale (2 Petru 2:4). Astfel, Diavolul și demonii nu sunt stăpâni peste Locuința morților – așa cum este credința populară –, ci ei înșiși sunt supuși acesteia. Singurul stăpân asupra morții și asupra locuinței morților este Dumnezeu – Tatăl și Fiul (Osea 13:14; Apocalipsa 1:18 etc.). Aceasta corespunde cu învățătura generală a Scripturilor că El este singurul care are nemurirea (1 Timotei 6:15). Conform Sfințelor Scripturi, Diavolul, demonii și toți nelegiuții vor fi distruși prin focul pe care Dumnezeu îl trimite pe întreg pământul (2 Petru 3:10 ; Apocalipsa 20:10-15). Moartea însăși și

Locuința morților, care sunt atât de reprezentative pentru păcat și păcătoși, vor fi ele însele aruncate în iazul de foc (Apocalipsa 20:14), o vorbire figurată care înseamnă simplu că moartea și Locuința morților vor fi de asemenea distruse.

Care este atunci înțelesul versetelor care vorbesc despre un foc veșnic?

„Focul veșnic” este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru a-i pedepsi pe cei nelegiuți. Sunt de fapt trei trepte ale acestei pedepse – focul, fumul și cenușa – toate trei vorbesc de o distrugere totală, o distrugere completă (Apocalipsa 20:14,15; 2 Petru 3:3-12; Matei 13:40-42; Psalmii 68:2; 37:20; Maleahi 4:1-3).

Faptul că Dumnezeu va distruge, va pedepsi, sau curăți lumea păcătoasă prin foc este o învățătură clară a Scripturilor. Conform cuvintelor directe ale Domnului Hristos, cei nelegiuți vor fi aruncați „în focul cel veșnic pregătit pentru Diavol și îngerii lui” (Matei 25:41). Aceasta înseamnă că Diavolul nu este stăpânul focului iadului, ci el însuși este pedepsit și nimicit prin acest foc (Apocalipsa 19:20; 20:10,14). Mai mult, moartea însăși și Locuința morților sunt aruncate în același iaz de foc, ceea ce indică spre faptul că tot ce reprezintă păcatul sau este atins de el va fi consumat prin foc, fie că este vorba de ceva real, fie că este vorba de personificări ale realității, așa cum sunt moartea și Locuința morților (Deuteronomul 32:22; Isaia 66:16; Amos 7:4; Țefania 3:8; Naum 3:15; Evrei 10:27 etc.).

Deși Sfânta Scriptură este clară în privința distrugerii complete a păcatului și a păcătoșilor, mulți se poticnesc de faptul că în câteva pasaje focul divin primește calificativul de „veșnic”, „în vecii vecilor”. Pentru majoritatea românilor, aceste calificative înseamnă ceva care nu se sfârșește. Scriitorii Bibliei însă adaugă sensuri diferite: veșnic este ceva ce nu poate fi oprit până își termină cu desăvârșire lucrarea, ceva ce are consecințe definitive și permanente, ceva care schimbă cu desăvârșire starea lucrurilor (nu va mai fi niciodată cum a mai fost), sau ceva care este sau va fi cu desăvârșire distrus. Iată câteva din pasajele biblice care redau clar aceste sensuri: Isaia 33:10-14; 10:7; 47:14; Ieremia 17:27, 4; 21:12; Ezechiel 15:4-7; 20:4; Matei 3:12; Iuda 7.

În pasajele de mai sus ca și în multe altele, „focul veșnic” nu este neapărat un foc care arde con-

PREZENȚA LUI
DUMNEZEU MIS-
TUIE TOT CE ESTE
ATINS DE PĂCAT.
CEI CREDINCIOȘI
TREBUIE SĂ
SUFERE O
TRANSFORMARE
FIZICĂ IMPOR-
TANTĂ, CARE SĂ-I
FACĂ ÎN STARE
SĂ SE BUCURE
DE PREZENȚA
DIVINĂ. ACEASTĂ
TRANSFORMARE
VA AVEA LOC LA
A DOUA VENIRE
A DOMNULUI
HRISTOS.

tinuu, ci un foc cu consecințe permanente, un foc care transformă cu desăvârșire și pentru eternitate starea prezentă a lucrurilor sau care distruge fără posibilitatea ca cineva să mai poată scoate ceva din el. În acest context, este sugestiv ultimul pasaj citat, în care focul cu care au fost pedepsiți cei din Sodoma este numit un „foc veșnic”, deși durata propriu-zisă a focului a fost de cel mult câteva zile (practic o singură zi – vezi Geneza 19:27,28; Isaia 10:7). El este totuși „foc veșnic” din cauza distrugerii complete pe care a adus-o și din cauza stării permanente de lipsă de viață pe care a stabilit-o (vezi Deuteronomul 29:23; Isaia 13:19; Ieremia 20:16; 50:40; Ezechiel 16:49-50; Osea 11:8; Amos 4:11; Țefania 2:9; Luca 17:29; 2 Petru 2:6).

Distrugerea Sodomei este un tip al distrugerii finale a celor nelegiuți (Luca 17:28-30). După cum focul divin a făcut imposibilă continuarea vieții în cetățile pedepsite de Dumnezeu, tot astfel focul din timpul sfârșitului va distruge cu desăvârșire orice urmă a vieții păcătoase pe pământ. Biblia ne spune clar că Diavolul, îngerii lui, oamenii păcătoși, moartea și Locuința morților vor înceta să mai existe, și aceasta constituie una din făgăduințele cele mai minunate ale Scripturilor (Apocalipsa 21:4; 1 Corinteni 15:55,56; Osea 13:14; Maleahi 4:1,2).

Fumul este mărturia fizică a mistuirii aduse de foc. Când Biblia vorbește despre „fumul chinului lor, care se suie în sus în vecii vecilor” (Apocalipsa 14:10-12), ea face referire directă la faptul că „focul veșnic” și-a îndeplinit misiunea. Distrugerea completă a Sodomei și Gomorei este din nou imaginea de bază a acestei concepții. Cartea Genezei ne spune că „Avraam s-a sculat a doua zi dis-de-diminează și s-a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului. Și-a îndreptat privirile spre Sodoma și Gomora și spre toată câmpia; și iată că a văzut ridicându-se de pe pământ un fum, ca fumul unui cuptor” (Geneza 19:27,28). Fumul dădea mărturie despre aducerea la îndeplinire a judecății lui Dumnezeu asupra celor nelegiuți din Sodoma. El era tot ce mai rămăsese din aceste cetăți și pentru Abraam era tot ce mai amintea de existența lor cu o zi în urmă.

Comparația oamenilor nelegiuți cu miriștea, cu pleava, cu măcăci și spinii apare mereu și mereu în Sfânta Scriptură și mereu ni se spune că acestea sunt materiale menite să fie distruse în focul divin al timpului sfârșitului (Isaia 9:18; 5:24; Matei 13:40-42; Psalmii 68:2; 37:20).

Așa după cum am spus, Sodoma și Gomora, cu focul care a căzut peste ele și fumul care s-a ridicat ca urmare a distrugerii lor sunt un tip al distrugerii celor nelegiuți în ziua cea mare a judecății lui

Dumnezeu. Distrugerea tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu este portretizată în același fel. Iată un pasaj al profetului Isaia cu privire la distrugerea Edomului, distrugere care caracterizează de asemenea Babilonul: Isaia 34:1-11.

În pasajul de mai sus avem toate elementele necesare interpretării corecte a expresiei „foc veșnic” (sau care „nu se va stinge nici zi, nici noapte”) și a fumului care se suie în sus în vecii vecilor („fumul lui se va înălța în veci”). Ele semnifică nimicire cu „desăvârșire” și pustiire permanentă („din veac în veac va fi pustiit”).

Cenușa este cea mai puternică mărturie a totalității cu care un lucru este mistuit de foc. Profetul Maleahi spune:

„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele Neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeele din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, *căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre*, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 4:1-3).

Ezechiel ne spune de asemenea că Diavolul însuși va fi prefăcut în cenușă, adică va fi nimicir cu desăvârșire (Ezechiel 28:18,19).

Compară cuvintele clare ale Scripturilor cu privire la Diavol, „ești nimicir și nu vei mai fi niciodată”, cu concepția populară că Diavolul va continua să existe pentru eternitate, delectându-se prin chinuirea în foc a oamenilor! Învățătura aceasta nu numai că este străină de Scripturi, ci este împotriva caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu cu siguranță va răsplăti fiecăruia după faptele lui, dar este împotriva caracterului Său iubitor să se delecteze cu chinurile făpturilor create de El. Mai mult, existența răului în univers, chiar sub forma așa-ziselor chinuri din iad, ar fi dovada incapacității lui Dumnezeu de a rezolva în mod definitiv problema păcatului.

Înainte de a încheia această scurtă prezentare a conceptului focului veșnic în Sfânta Scriptură, trebuie să menționăm că focul, fumul și cenușa sunt alese de Dumnezeu nu numai ca unelte ale nimicirii finale, ci și ca simboluri ale curățirii. În Sfânta Scriptură, curățirea se face prin sânge, apă, sau foc. Dacă sângele și apa sunt simboluri pentru curățirea divină a păcatului, focul este simbolul curățirii desăvârșite de orice urmare a păcatului (incluzând distrugerea completă a păcătoșului).

După cum ne putem închipui, Dumnezeu nu are nevoie de foc pentru a-i distruge pe păcătoși. Este suficient ca El să spună un cuvânt și tot ce are ființă dispare (vezi Psalmii 104:29). De aceea, focul, fumul și cenușa sunt atât uneltele divine ale nimicirii, cât și simboluri ale curățirii desăvârșite.

Este una din învățăturile centrale ale Scripturilor că nimic necurat nu poate sta înaintea lui Dumnezeu, un Dumnezeu care este „un foc mistuitor” (Psalmii 50:3; Daniel 7:10). Din acest punct de vedere, chiar și cei credincioși care au fost atinși de păcat nu pot suferi prezența divină. Dumnezeu Însuși Îi spune lui Moise că omul nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască (vezi Exodul 33:20; Apocalipsa 6:17; Isaia 33:14). Dumnezeu este un foc mistuitor și prezența Lui mistuie tot ce este atins de păcat (Exodul 24:17; Deuteronomul 4:24; 9:3; Psalmii 50:3; Evrei 10:27; 12:29 etc.). Aceasta înseamnă că cei credincioși trebuie să sufere o transformare fizică importantă care să-i facă în stare să se bucure de prezența divină. Biblia face clar că pentru majoritatea credincioșilor această transformare va avea loc la a doua venire a Domnului Hristos. Cei morți vor învia cu trupuri glorificate, iar cei vii vor fi transformați în mod direct pentru scopul acesta (1 Corinteni 15:42-54; 1 Tesaloniceni 4:14-17).

De aceea focul este ales de Dumnezeu ca mijloc de distrugere finală a răului, nu numai pentru calitățile lui distructive, ci și pentru faptul că este cunoscut în lumea noastră ca agent curățător și purificator (Zaharia 13:9; Ezechiel 22:20,22; Isaia 65:5).

Notă: Un studiu atent al sanctuarului din pustie face clar toate aceste aspecte esențiale pentru înțelegerea noastră: de exemplu, nimic necurat nu se putea apropia de sanctuar, jertfele trebuiau mistuite de foc până când se făceau cenușă, focul trebuia să ardă veșnic pe altar ca simbol al jertfei o dată pentru totdeauna a Domnului Hristos și nicidecum a unei răstigniri continue etc.

Ce este gheena?

Gheena a fost un loc la vestul și sudul Ierusalimului (valea Hinom), folosit ca groapă de gunoi, dar și ca loc de îngropăciune pentru animale și pentru oamenii săraci sau condamnați la moarte rușinoasă. Inițial, valea Hinom a fost folosită pentru închinarea la Moloh și pentru trecerea prin foc a copiilor închinați lui Moloh (vezi 2 Cronici 28:3; 33:6; Ieremia 7:31 etc.). Domnul însă a spus că o va transforma într-o vale a măcelului (Ieremia 7:32; 19:6). Pe timpul Domnului Hristos, valea Hinom (pronunție în aramaică: *ghehenam*) era

deja folosită cu scopul profetizat. Romanii aruncau în această groapă trupurile celor răstigniți și tradiția spune că nu cu mult timp înainte de venirea Domnului Hristos ei au răstignit 10 000 de farisei în jurul Ierusalimului, pentru că s-au împotrivit ocupației romane. Ne putem imagina cum valea Hinom (*ghehenam*) colcăia de viermi și cât timp a trebuit ca aceștia să-și facă desăvârșit lucrarea. Ne putem de asemenea imagina mirosul îngrozitor pe care cei din Ierusalim trebuiau să-l suporte. Expresia „unde viermele lor nu poate și focul nu se stinge” își are originea în imaginea acestor locuri din jurul Ierusalimului și practic a fiecărui oraș antic și modern (Isaia 66:24; Marcu 9:43-45).

Aceste gropi de gunoi menajer au caracterizat din toate timpurile locuințele umane și sunt comune până în ziua de astăzi. În timpul războaielor, gropile de gunoi menajer au fost (și încă sunt) folosite ca locuri de îngropare a morților. Trupurile moarte erau lăsate să putrezească de la sine sau erau sfâșiate de fiare sălbatice și de păsări. Uneori se dădea foc acestor trupuri și gunoiului pentru a opri procesul distrugerii lor și pentru a opri mirosul greu al putrefacției. În zilele noastre, trupurile moarte, ca și gunoiul menajer, sunt incinerate pentru a evita contaminarea oamenilor din orașe.

În Sfânta Scriptură sunt multe pasaje care sunt inspirate de imaginea gheenei. Unele din aceste pasaje au însă o semnificație profetică, vizând clar judecata lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Astfel, judecarea lui Gog din Ezechiel 39 este preluată în Apocalipsa 19 cu referire la distrugerea celor nelegiuți la a doua venire a Domnului Hristos – Ezechiel 39:1-21. În același context vezi și Isaia 66:24; Apocalipsa 19:17-21.

Astfel, la venirea Domnului Hristos, tot pământul va deveni o gheena, o groapă a gunoiului unde vor rămâne neîngropate trupurile celor nelegiuți din ultima generație. Aceasta este dovada unei morți rușinoase. Diavolul și îngerii lui vor rămâne pe pământ pentru o mie de ani să contemple rezultatele lucrării lor de răzvrătire (Apocalipsa 20:2). Trupurile moarte sau oasele celor ce au murit vor fi mereu o amintire sumbră a judecății viitoare și definitive care îi va aștepta și pe ei peste 1 000 de ani (Apocalipsa 20:7-15). Numai după o curățire desăvârșită a pământului de păcat și păcătoși (Maleahi 4:1,2), Dumnezeu va face „un pământ nou și un cer nou în care va locui neprihănirea” (vezi Apocalipsa 21:1-5; 2 Petru 3:13). ■

Dr. Paul Boeru este pastor în Australia.

„CĂCI IATĂ, VI-NE ZIUA CARE VA ARDE CA UN CUPTOR! TOȚI CEI TRUFAȘI ȘI TOȚI CEI RĂI VOR FI CA MIRIȘTEA; ZIUA CARE VINE ÎI VA ARDE, ZICE DOMNUL OȘTIRILOR, ȘI NU LE VA LĂSA NICI RĂDĂCINĂ, NICI RAMURĂ. DAR PENTRU VOI, CARE VĂ TEMEȚI DE NUMELE MEU, VA RĂSĂRI SOARELE NEPRIHĂNIRII, ȘI TĂMĂDUIREA VA FI SUB ARIPILE LUI.” MALEAHI 4:1-2

„DAR ȘI CĂȚEII MĂNÂNCĂ FIRIMITURILE CARE CAD...”

Una dintre cele mai dificile misiuni în lucrarea cu oamenii este schimbarea mentalității. Acea misiune dificilă în care încerci să-i scoți pe oameni din stereotipii și etichete pe care le pun celor din jur. O asemenea etichetă poartă și persoanele private de libertate. Și, ca atare, societatea face tot posibilul ca să aibă cât mai puține interacțiuni cu aceste persoane. Chiar și creștinii șușotesc pe la colțuri și se uită pe sub sprâncene, rezervați fiind în a se implica în recuperarea unui asemenea segment al societății noastre. De cele mai multe ori, oamenilor „cu etichetă” le dăm doar „firimiturile” pe care le neglijăm. Cu toate acestea, ei le iau cu nesaț și se înfruptă din ele. O astfel de „firimitură” este unul dintre prețioasele materiale de la Școala de Sabat („Isus plângea – Biblia și emoțiile noastre”). O fărâmă între multele „bucate” pe care le servim Sabat de Sabat. Tratat cu superficialitate de unii, dar apreciat de alții.

În urmă cu aproximativ șase luni de zile, Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare implementa primul curs creat de noi și acreditat de către Administrația Națională a Penitenciarelor: „Biblia și sentimentele umane”. Am prezentat acest program conducerii a cinci unități penitenciare de pe teritoriul Conferinței Muntenia, însă pentru început nu am primit decât de la una dintre ele confirmarea că îl putem desfășura.

Au fost emoții mari. Era un teren nou pe care pășeam și emoțiile erau cu atât mai mari cu cât începutul acesta era susținut de o echipă mică de voluntari: două doamne.

În ciuda faptului că așteptam de mult momentul aprobării unui astfel de curs, acum, când eram în fața faptului împlinit, m-a cuprins neîncrederea: *Oare vom reuși să finalizăm cum se cuvine prezentarea întregului program? Oare nu era mai bine să mai amânăm momentul?* Am început să mă rog ca Dumnezeu să ne ajute în continuare. Și, în ciuda măsurilor și planurilor pe care le-am făcut, au început să apară și unele neajunsuri în cadrul echipei. Atunci mi-am dat seama că acest program avea să fie unul de impact. Observând obstacolele, am realizat că de acest seminar au nevoie foarte multe persoane private de libertate.

Prima zi de program ne-a dat curaj. Ne aștepta o grupă de aproximativ douăzeci de persoane private de libertate, oameni noi pe care nu-i mai întâlniserăm niciodată la programele noastre. La finalul primei ședințe, doamna educator, conducându-ne spre ieșirea din penitenciar, a apreciat tematica noului curs și ne-a încurajat să continuăm cu astfel de programe. Am plecat acasă cu un nou elan. Cele două doamne voluntare prinseseră deja gustul unei asemenea activități. Seminarul urma să se desfășoare pe parcursul a trei luni de zile. În tot acest timp, contracronometru, noi trebuia să ne ocupăm cât mai bine, astfel încât cursanții să beneficieze cât mai mult de informațiile unui asemenea program. Și Dumnezeu ne-a dat ajutor. Fiecare lecție a stârnit interesul participanților care, într-una din zile, pe când discutam despre vinovăție, ne-au întrebat dacă nu cumva am putea să le dăm aceste teme să le citească și să le recitească în cameră.

A fost deosebit de plăcut să observi cum se crea și se dezvoltă acea atmosferă propice studiului învățăturilor biblice; să vezi cum persoane care nu au citit niciodată Biblia erau curioase acum să vadă ce spune Cartea sfântă exact despre emoțiile pe care, în trecut sau acum, le trăiau: teamă, stres, invidie, vinovăție, speranță sau depresie.

Timpul a trecut neașteptat de repede. Eram la cea de-a douăsprezecea ședință, ultima întâlnire cu această grupă. După recapitulare și testul final, le-am spus cursanților că Bibliile pe care le-am oferit la început de curs vor rămâne ale lor. În culmea fericirii, o persoană privată de libertate care întotdeauna stătea pe primul rând, a sărutat Biblia și a strâns-o la piept spunând: „Îmi pare bine că am făcut acest curs și chiar mă simt mult ușurată că am citit din Biblie și am învățat mai multe despre Dumnezeu.” (I.R.)

Eram curioși să aflăm cum s-a simțit fiecare participant după acest curs; așa că i-am rugat pe toți să ne scrie impresiile personale. Cu emoția și satisfacția ce ne caracterizau la final de misiune, am citit fiecare reacție:

„Acest curs m-a ajutat să am mai mult curaj și încredere în Dumnezeu; să am curaj și putere să-mi ispășesc pedeapsa pe care o am – de 10 ani și jumătate.” (T.M.)

„Înainte de a parcurge acest program, mă simțeam foarte agitată. Cu ajutorul voluntarilor care ne-au predat acest curs, emoțiile negative pe care le-am avut, încetul cu încetul, au început să dispară și mă simt mult mai bine. Vă mulțumesc din tot sufletul pentru acest curs.” (T.F.)

„Cursul Biblia și sentimentele umane a fost bine-venit cu atât mai mult cu cât a avut multe învățături pentru noi, deținuții. Mi-ar plăcea să putem discuta și despre pildele lui Isus din Noul Testament, pentru că sunt și frumoase, și pline de înțelepciune.” (S.E.)

„Pe mine personal, cursul m-a făcut să-mi înțeleg mai bine sentimentele pe care le am și să încerc să devin un om mai bun. Modul de expunere a temelor a fost plin de blândete, cu căldură, empatie și foarte clar.” (E.I.)

„Vă mulțumim mult pentru că voluntarii ASUP au răbdare cu noi.” (L.M.)

„Doamna Iordache ne-a predat cu drag și multă răbdare, motiv pentru care îi sunt recunoscătoare. Am descoperit noi metode de combatere a stresului și îngrijorării, care aici îmi vor folosi.” (M.A.)

„Participând la acest curs, mi-am dat seama de toate greșelile pe care le-am făcut.” (A.S.)

„Îi mulțumim bunului Dumnezeu că lucrează prin oameni pentru a ne ajuta și întări în aceste încercări ale vieții.” (M.I.)

„Vă mulțumim că încercați să fiți alături de noi, explicându-ne și arătându-ne diferența dintre bine și rău.” (V.N.)

Și pentru că așa Îi place lui Dumnezeu să-i răsplătească pe oameni, pe când ne luam rămas-bun de la persoanele private de libertate și atmosfera era una liniștită, a venit un cadru al penitenciarului care trebuia să ne conducă la ieșire și, surprins de atmosfera plăcută de la curs, și-a exprimat uimirea și aprecierea față de voluntarii ASUP: „Sunt încântată de felul cum desfășurați programele cu persoanele private de libertate. Aveți foarte mult calm, tact și dedicare. Așa reușiți să lucrați și în celelalte penitenciare?”

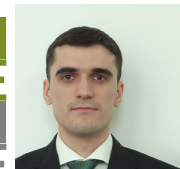
Dumnezeu să fie laudat pentru că, atunci când suntem slabi, El ne întărește. Atunci când ne încredem în El, ne răsplătește.

Vă îndemn să vă rugați pentru activitatea ce se desfășoară în fiecare săptămână în penitenciarele din România; să vă rugați pentru voluntarii care se implică activ în aceste programe și care întâmpină diferite provocări; să vă rugați pentru persoanele private de libertate cu care interacționăm în fiecare ocazie; și, nu în ultimul rând, să vă rugați pentru cadrele penitenciarelor. Rugați-vă astfel încât tot mai mulți oameni să spună din tot sufletul: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!”

Pe această cale, mulțumesc celor doi voluntari (Iordache Pachița și Știrbu Maria) care s-au implicat în susținerea programului „Biblia și sentimentele umane”, la penitenciarul Târgșor. Dumnezeu să binecuvânteze și celelalte grupe (Poarta Albă și Giurgiu) cu care s-a început acest minunat program! ■

Timotei Bilbîie este director ASUP, filiala Muntenia.

**FIRIMITURI
NEGLIJATE
TIMOTEI
BILBÎIE**

**DE CELE MAI MULTE
ORI, OAMENILOR
„CU ETICHETĂ” LE
DĂM DOAR „FIRIMI-
TURILE” PE CARE LE
NEGLIJĂM. CU TOATE
ACESTE, EI LE IAU
CU NESĂȚ ȘI SE ÎN-
FRUPTĂ DIN ELE.**

La acest curs am învățat
să am încredere mai multă
în Dumnezeu, să știu că
există, să ajut, să știu mai
colma, răbdătoare să-mi recunoaș
greșelile și să cer ajutor și să
mă încred mai mult în Dumnezeu.

Mă bucur foarte mult de
acest curs că am învățat aceste
lecții.

Doamnelor cu care am făcut acest
curs au fost foarte bune și
pe înțelesul nostru.

NUMELE MEU ESTE: AURELIA, A.M.
PARTICIPAT LA CURSUL „BIBLIA ȘI SENTIMENTELE
UMANE”, CARE NE-A FOST PREDAT DE DOAMNA
IORDACHE. ACEASTA NE-A PREDAT CU DRAG ȘI
FOARTE MULTĂ RĂBDARE, MOTIV PENTRU CARE ÎI
SUNT RECUNOSCĂTOARE. AM DESCOPERIT NOI
METODE DE COMBATERE A STRESULUI ȘI
ÎNGRIJORĂRII, CARE AICI ÎMI VOR FOLOSI.
VĂ MULȚUMESC PENTRU AJUTORUL PE CARE
MI-L OFEȚIȚI.

06.03.2017.

CEI TREI ÎNGERI DIN APOCALIPSA (5)

TOATE EVENIMENTELE DUC SPRE O CREȘTERE A ROLULUI AMERICII ȘI A VATICANULUI PE GLOB, CONCOMITENT CU O CREȘTERE A PRESIUNILOR INTERNE AMERICANE PENTRU O „CREȘTINARE” A CONSTITUȚIEI. NE ÎNDREPTĂM SPRE UN NOU „EV MEDIU”, INCOMPARABIL MAI SCURT ȘI INCOMPARABIL MAI DIFICIL.

Odată cu acest număr al revistei, încheiem seria „Cei trei îngeri”, cu explicațiile convenite soliei îngerului al treilea. Reamintim cititorilor că suntem în cadrul expunerii așa-numitelor „pietre de hotar”, sau „stâlpi ai credinței” (landmarks) adventiste.

Îngerul al treilea încheie mesajul primilor doi îngeri

Apoi un alt înger, al treilea, li s-a alăturat, strigând tare (Apocalipsa 14:9-13):

„Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semn pe frunte sau pe mână, va trebui să bea și din vinul mâniei lui Dumnezeu, amestecat, dar nu cu apă, în potirul urgiei Lui; și va fi chinuit în foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Fumul chinului lor se va înălța în vecii vecilor; și zi și noapte nu vor avea odihnă cei ce se închină fiarei și chipului ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici se dovedește statornicia (rezistența) sfinților care păstrează poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.”

Și am auzit un glas din cer, zicând:

„Scrie: Ferice de cei care mor în Domnul, de acum încolo!” „Da” – zice Duhul – „ca să se odihnească de truda lor, căci faptele lor îi vor însoți!”

Un alt înger, al treilea... (v. 9-12). Mesajul celui de-al treilea înger este de o severitate extremă, și totuși el nu este decât o acompaniere a celui de-al doilea și a primului înger care ține *Evanghelia veșnică*. Adevărata Evanghelie nu este aceea care-i lasă pe oameni să piară în păcatele lor neavertizați, ci aceea care ia în considerație păcatul și pedeapsa lui cu toată seriozitatea. Evanghelia spune că Mântuitorul a fost pedepsit în locul nostru și a înviat ca să ne ofere atât darul nevinovăției Lui, cât și puterea învierii Lui, biruința asupra păcatului.

În lumina acestei Evanghelii, tolerarea păcatului în viața personală sau în viața bisericii ar putea fi ceva mult mai grav decât ceea ce se întâmplă în

sectorul păgân al Babilonului. Prin solia celui de-al treilea înger, Evanghelia atinge culmea îndurării lui Dumnezeu, deoarece într-o generație plină de apostazie și fărădelegi, cu urgiile lui Dumnezeu stând gata să se reverse asupra ei, cerul găsește încă resurse pentru a mai întârzia o clipă ziua mâniei, oferind o zi de har în plus, împrumutată din veșnicie. Numele acestei zile este „astăzi”.

Al treilea înger avertizează lumea împotriva cultului fiarei și al chipului fiarei; și împotriva primirii semnului fiarei, acea sărbătoare obligatorie inventată de biserica Imperiului Roman. O asemenea avertizare nu poate fi auzită rostindu-se „cu glas tare” decât în urma unei treziri ca aceea descrisă în Apocalipsa 10 și în Apocalipsa 14:6-7 și odată cu împlinirea acestei profeții.

Advențiștii avertizează de 170 de ani, prin predicare și prin scris, că Statele Unite ale Americii își vor trăda constituția liberală și în cele din urmă vor da legi cu caracter religios, în mod special legi duminicale, care apoi se vor generaliza în restul lumii. Toate evenimentele duc spre o creștere a rolului Americii și a Vaticanului pe glob, concomitent cu o creștere a presiunilor interne americane pentru o „creștinare” a Constituției. Ne îndreptăm spre un nou „Ev Mediu”, incomparabil mai scurt și incomparabil mai dificil.

Oricât ar părea de sectară, de fanatică și de stranie această avertizare, ea trebuie dată lumii cu orice preț, înainte de revărsarea dreptei răzbunări a lui Dumnezeu în cele șapte plăgi. Cine respinge sigiliul lui Dumnezeu va primi semnul fiarei. Cine bea din vinul Babilonului va bea și din vinul mâniei lui Dumnezeu. Avertizarea despre pedeapsă se referă atât la cele șapte plăgi (Apocalipsa 15:1; 16:1...; 19:1-2), cât și la pedeapsa veșnică a păcătoșilor (Apocalipsa 20:10).

lădul în solia îngerului al treilea?

Imaginea *torturii fără sfârșit în foc și pucioasă* și descrierea *fumului arderii care se înălță în vecii vecilor, zi și noapte* sunt o descriere a pedep-

sei finale pregătită pentru toți rebelii. Dar nu este vorba de o descriere realistă, ci una suprarealistă și simbolică.

Apocalipsa preia această imagine a chinurilor veșnice ca pe o emblemă tradițională a pedepsei finale, ca pe o descriere metaforică și hiperbolică a acestei pedepse. Contextul acestei imagini este de asemenea simbolic: inger, semn, fiară, potirul mâniei prostituatei Babilon, potirul mâniei lui Dumnezeu, seceră, grâu, cosor, struguri etc.). Prin urmare, toate scenele din capitolul 14 sunt simbolice. De ce, atunci, chinurile veșnice să fie o realitate literală? Dumnezeu însă folosește aici limbajul „Babilonului”, în confruntarea cu „Babilonul”.

Babilonul a desființat poruncile lui Dumnezeu pentru a înalța invențiile proprii și pentru a-i determina pe muritori să îngenuncheze în fața acestor invenții omenesti; nu s-a mulțumit să amenințe cu pedepse bisericești și civile, ci a inventat sperietoarea cumplită a „iadului veșnic”, în care diavolii îi fierb pe rebeli în smoală miliarde și miliarde de ani, fără sfârșit.

Originea satanică a teoriei este evidentă, deoarece ea le dă demonilor rolul lor favorit de torționari, în timp ce Isus spune că tocmai pentru ei a fost pregătit iadul (Matei 25:41). În spatele acestei scene profetice se află imaginea distrugerii Sodomei (Iuda 7, Geneza 19:24.28), tipul distrugerii altor cetăți și țări, și al distrugerii finale (Deuteronomul 29:23-24, Isaia 13:19, 34:9-11). Focul nestins al Gheenei (valea idolatriei și a gunoaielor din afara Ierusalimului) este pus în contrast cu permanența *zilei Sabatului* (Isaia 66:23-24), *este pedeapsa pentru profanarea Sabatului* (Ieremia 17:27). Cei ce resping odihna lui Dumnezeu, ilustrată și confirmată săptămânal prin Sabat, *nu vor avea odihnă nici zi, nici noapte*, mistuindu-se în compania fiarei, al cărei semn l-au ales (14:11). Nu întâmplător, cele șapte plăgi sunt răzbunarea Legii lui Dumnezeu (Apocalipsa 11:19) și numărul de șapte al plăgilor este o replică la săptămâna creației.

Acest iad al pedepsei finale nu este în străfundurile vulcanice ale pământului, cum își imagina antichitatea păgână, ci este „instalat” în urma judecății, înaintea îngerilor și înaintea lui Isus (14:10). Vă puteți imagina un rai în care să predomine imaginea continuă a torturării păcătoșilor? Oare, cu această scenă se vor delecta Mântuitorul, îngerii și sfinții toată veșnicia? O asemenea pedeapsă care șterge diferența dintre rai și iad nu poate fi imaginată de o minte sănătoasă. A transforma aceste imagini poetice, din hiperbole

și simboluri, în realități literale este o adevărată crimă umanitară și o insultă la adresa onoarei lui Dumnezeu.

Biblia vorbește despre pedeapsa istorică a Sodomei în limbajul unui foc veșnic, descrie pedeapsa Ierusalimului de pe vremea lui Ieremia prin aceeași imagine a focului veșnic, profetizează distrugerea Edomului și a lumii vrăjmașe lui Israel prin aceeași imagine a râului de foc sau a lacului de foc, smoală și pucioasă, de unde se înalță acel fum gros și nestins în vecii vecilor (Iuda 7, Ieremia 17:27, Isaia 34:9-11). Nu avem motive să credem că Dumnezeu S-a schimbat între timp. Fiul Său a luat asupra Sa pedeapsa veșnică, pedeapsa meritată de păcătos. Dacă pedeapsa lui Isus a avut un sfârșit prin moarte, înseamnă că pedeapsa meritată de cei ce resping jertfa înlocuitoare a lui Isus nu poate fi infinit mai mare decât pedeapsa luată de Isus asupra Sa.

Dar tocmai de aceea este grozavă „mânia Mielului” (Apocalipsa 6:16-17). Nu există chin mai mare decât al conștiinței celui care vede cu ochii și aproape atinge veșnicia fericirii, pe care a pierdut-o prin nebunia respingerii Evangheliei. Gândul că pedeapsa este irevocabilă și că nu va mai exista altă viață, un alt timp de probă; gândul că ai pierdut totul, pentru totdeauna, deși ți se oferise totul, gratuit, dar pe un preț plătit scump de Fiul lui Dumnezeu, este un gând care și numai în imaginație este insuportabil. Dar ce va fi atunci când conștiința se va trezi în fața sentinței definitive a dreptului Judecător? Pedeapsa fizică, oricare va fi ea, va fi ușoară față de gândul despărțirii pentru totdeauna de orice speranță.

Statornicia sfinților

Repetând, aproape cu aceleași cuvinte, cele spuse despre „rămășița” poporului lui Dumnezeu în capitolul 12:17, al treilea inger strigă: „*Aici se dovedește statornicia sfinților...*” Cartea lui Daniel îi numește „sfinții Celui Preaînalt” sau „poporul sfinților” pe credincioșii care au rezistat antihristului moștenitor al Imperiului. Noul Testament îi numește „sfinți” (dedicați, consacrați lui Dumnezeu), pe creștini în general. Dumnezeu a ales ca semn distinctiv, ca marcă a adevăratei sfințiri, *Sabatul* (Exod 31:13-18), tocmai pentru faptul că adevărata sfințire constă în ascultarea de *le-gre Creatorului, de Cuvântul lui Dumnezeu* (Ioan

**„DACĂ SE ÎNCHINĂ
CINEVA FIAREI ȘI
CHIPULUI EI ȘI
PRIMEȘTE SEMN
PE FRUNTE SAU PE
MÂNĂ, VA TREBUI SĂ
BEA ȘI DIN VINUL MÂN-
NIEI LUI DUMNEZEU...
AICI SE DOVEDEȘTE
STATORNICIA SFINȚI-
LOR CARE PĂSTREAZĂ
PORUNCILE LUI
DUMNEZEU ȘI
CREDINȚA ÎN ISUS.”
(APOCALIPSA
14:9,13)***

17:17). Sfințenia nu stă în exercițiile mistice și în ceremoniile magice romano-bizantine, nici în exaltările emoționale și charismatice pseudoprotestante. Sfințenia nu este o psihoză sau un spasm care-l scutură pe omul lui Dumnezeu, nici un fluid divin contagios, transmis de episcopi.

DACĂ ÎN VECHIUL LEGĂMÂNT CELE ZECE PORUNCI ERAU DOAR PE TABLE DE PIATRĂ, ÎN NOUL LEGĂMÂNT ELE APARTIN EVANGHELIEI VEȘNICE, FĂGĂDUINȚEI LUI HRISTOS DE A LE GRAVA ÎN INIMĂ, ȘI CHIAR „PE FRUNTE ȘI PE MÂNĂ”, ADICĂ FOARTE VIZIBIL.

Sfințenia nu este o vrajă care stă în apă, lemne, oase, cârpe și lumini, nici chiar în aur și diamante. Adevăratul creștinism și adevărata sfințenie este definită aici ca fiind ținerea (păzirea sau păstrarea) celor două principii fundamentale ale revelației divine: *poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus, adică Legea și Evanghelia*. Acestea sunt principiile cele mai vechi și întotdeauna actuale. Sanctuarul mozaic ilustra tocmai aceste două mari principii. Pe de o parte, Decalogul așezat în locul cel mai sfânt, ca temelie a tronului lui Dumnezeu, în așa fel încât toate ceremoniile care se făceau priveau relația cu această lege. Pe de altă parte, posibilitatea jertfei înlocuitoare și a serviciului preotesc (ambele reprezentând slujba unică a lui Hristos), precum și continua vărsare de sânge și tămâiere de la sanctuar, indicau credința în Mielul lui Dumnezeu care iartă păcatul.

Poruncile lui Dumnezeu

De regulă, în textul ebraic al Vechiului Testament, cele zece articole ale Decalogului nu se numesc porunci și nici lege. Ele se numesc „cuvintele legământului”, „mărturia” sau „legământul”. Prin Lege, evreul înțelegea întreaga descoperire dată de Dumnezeu prin Moise, iar porunci erau numite toate cele poruncite de Dumnezeu în Tora (Legea), indiferent dacă erau în Decalog sau numai în cartea Legii. În mod deosebit, când Biblia vorbește despre poruncă se referă la principiul fundamental al iubirii și ascultării sau la fiecare poruncă în parte (Deuteronomul 6:1-9, în ebraică: porunca, nu poruncile; 1 Ioan 3:22-24).

Acest lucru subliniază ascultarea față de toată voința descoperită a lui Dumnezeu. Dar contextul din Apocalipsa 14 (care se referă la chestiunea Sabatului), precum și cazuri ca acela în care Isus vorbește tânărului bogat (tipul laodiceanului – Luca 18:20) arată că Ioan se gândește aici la *Cele Zece Porunci ale legământului* (cap. 11:19). Dacă în vechiul legământ ele erau doar pe table de piatră, în noul legământ ele aparțin Evangheliei veșnice, făgăduinței lui Hristos de a le grava în inimă, și chiar „pe frunte și pe mână”, adică foarte vizibil.

Credința lui în Isus

Pistis Iēsoû este o expresie disputată de traducătorii Noului Testament, deoarece genitivul *Iēsoû* se poate înțelege subiectiv („al lui Isus”) sau obiectiv („în Isus”). După cum se poate observa, în traducerea pe care o folosim în mod obișnuit (Dumitru Cornilescu), această expresie a fost redată drept „credința în Isus”, în Romani 3:22, 26; Galateni 2:16; 3:12 (cf. Filipeni 3:9).¹ Numai în Apocalipsa 14:12 a fost tradusă drept „credința lui Isus”. Diverse traduceri însă au și aici „credința în Isus”², în timp ce altele preferă „credințioșia lui Isus” sau „rămân credințioși lui Isus”.

Este adevărat că avem *credința lui Isus*, în contrast cu credințele lumii. Totuși, credința păzită de Isus a fost împlinirea voii Tatălui, păzirea poruncilor lui Dumnezeu, adică tocmai ceea ce apare ca prima caracteristică a sfinților. Dar nu poate exista o adevărată sfințenie, luându-L pe Isus numai ca exemplu al trăirii credinței. Isus nu este doar Lege, EL este și Evanghelia. Aproape peste tot, în Noul

¹ A se observa și cazul din 2 Tes. 2:13, unde s-a tradus „credința adevărului”, care de fapt este credința noastră „în adevăr”, și nu credința pe care o are adevărul.

² NTR (*Noua traducere românească*), LUT (Luther: „den Glauben an Iesum” = credința în Isus), NAS (New American Standard Version), TOB (Traduction Oecuménique de la Bible) etc.

Testament, *credința* este o denumire a Evangheliei mântuirii, prin sângele lui Hristos. Se numește *credință* pentru că ea cere într-adevăr credință și oferă totul numai prin mijlocirea credinței personale în Hristos. Aceasta este, în mod evident, credința aceea care duce la îndreptățire.

Dacă trebuie, totuși, să înțelegem expresia în sensul de „credința lui Isus”, de ce să nu stăruim mai mult asupra termenului *credință*? Însuși Isus a trăit prin credința în Dumnezeu și a deschis astfel pentru păcătos o cale de împăcare cu Tatăl prin credința în „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. După cum El a trăit prin Tatăl, tot așa trebuie să trăim și noi prin Isus (Ioan 6:29,57,69). Este foarte probabil că Ioan vorbește aici despre același principiu evanghelic pe care-l expune în prima lui epistolă și în Evanghelie (1 Ioan 5:10-13). Iar prima lui epistolă vorbește foarte mult și despre poruncile lui Dumnezeu, în contrast cu învățătura antihriștilor.

Dacă începutul soliei ceasului judecății (Evanghelia veșnică) a fost în mișcarea lui William Miller, între 1830 și 1844, iar avertizarea căderii Babilonului a început în vara anului 1844, solia celui de-al treilea înger se identifică în misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Al treilea înger strigă cu glas tare, zburând în zenit împreună cu ceilalți doi îngeri. A treia fază a mișcării adventiste de la 1844 a fost pătrunderea printre adventiștii milleriti a unei doctrine biblice căreia înainte nu i se dăduse importanță: porunca Sabatului zilei a șaptea.³

Totuși, îngerul al treilea nu a început să strige tare de la 1844. Între anii 1844 și 1848, abia s-au cristalizat doctrinele adventiste distinctiv (sanctuarul, întreita solie, Sabatul, starea morților), prin studiul Bibliei și prin confirmări din partea darului profetic. În perioada 1860–1863 a început organizarea bisericii, care a primit numele de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, pentru a se distinge de ceilalți adventiști, care nu acceptaseră Sabatul. Tot atunci s-a primit doctrina reformei sănătății. Evanghelizarea adventistă era limitată la Statele Unite și abia spre sfârșitul secolului încep marile misiuni externe.

Un eveniment crucial în formarea teologică și spirituală a mișcării adventiste a fost descoperirea și proclamarea adevăratei înțelegeri a doctrinei îndreptățirii prin credință, prin mesajul lui Alonzo Jones și Ellet Waggoner, sprijiniți de Ellen White

³ Chiar din vara anului 1844, comunitatea adventistă din Washington NH, în frunte cu pastorul ei, Robert Wheeler, a primit doctrina Sabatului prin intermediul unei surori baptiste de ziua a șaptea (Rachel Oakes-Preston).

cu ocazia Conferinței Generale de la Minneapolis (1888). Această lumină, acceptată de prea puțini cu acea ocazie, respinsă sau neînțeleasă de mulți și adesea disputată în ce privește conținutul ei, a avut un impact profund asupra istoriei noastre, dar încă nu a realizat trezirea dorită de Dumnezeu. Din nefericire, încă ne învârtim în jurul muntelui din pustiu și suntem mai grăbiți să aruncăm petarde după Antihrist decât să ne lăsăm pătrunși de lumina lui Hristos. În 1888 și după aceea, împotrivorii Evangheliei veșnice au venit cu obiecția că, de vreme ce datoria noastră este să vestim solia îngerului al treilea (cu fiara și semnul etc.), nu trebuie să stăruim atât de mult asupra Evangheliei:

„Unii dintre frații noștri și-au exprimat temerea că insistăm prea mult asupra subiectului îndreptățirii prin credință. Dar eu sper și mă rog ca nimeni să nu fie alarmat inutil, pentru că, în prezentarea acestei doctrine, așa cum este ea expusă în Scripturi, nu se află niciun pericol. Dacă nu ar fi fost nicio lipsă în trecut cu privire la o instruire corespunzătoare a poporului lui Dumnezeu, acum nu ar fi necesar să atragem atenția în mod deosebit asupra acestui subiect. (...) Făgăduințele nespuse de mari și prețioase care ne sunt date în Sfintele Scripturi au fost pierdute din vedere într-o mare măsură, întocmai cum a plănuvit vrăjmașul oricărei dreptăți. El a așternut întunericul lui între noi și Dumnezeul nostru, ca să nu vedem adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Domnul a declarat despre Sine că este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie”.

Câțiva mi-au scris întrebând dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: „Este într-adevăr solia îngerului al treilea.” (RH, 1 aprilie 1890; *Solii alese* 1:183).

„Timpul încercării se află chiar în fața noastră, deoarece solia îngerului al treilea, care a fost rostită cu glas puternic, a început să fie vestită deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul care iartă păcatele. Acesta este începutul luminii îngerului a căruia slavă va umple tot pământul, pentru că aceasta este lucrarea fiecărui om care a auzit solia de avertizare, și anume lucrarea de a-L înălța pe Isus, de a-L prezenta lumii așa cum a fost descoperit în tipurile din vechime, așa cum a fost prevestit prin simboluri, așa cum a fost arătat în descoperirile profeților și așa cum a fost prezentat în învățăturile date ucenicilor Săi și

DACĂ ÎNCEPUTUL SOLIEI CEASULUI JUDECĂȚII A FOST ÎN MIȘCAREA LUI WILLIAM MILLER, ÎNTRE 1830 ȘI 1844, IAR AVERTIZAREA CĂDERII BABILONULUI A ÎNCEPUT ÎN VARA ANULUI 1844, SOLIA CELUI DE-AL TREILEA ÎNGER SE IDENTIFICĂ ÎN MISIUNEA BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA ESTE REVERSUL ȘI COMPLETAREA SOLIEI PRIMULUI ÎNGER. PRIMUL INDICĂ SPRE JUDECATĂ, AL TREILEA INDICĂ SPRE LEGEA LUI DUMNEZEU. PRIMUL NE AVERTIZEAZĂ CUI ȘI CUM SĂ NE ÎNCHINĂM, AL TREILEA NE AVERTIZEAZĂ CUI ȘI CUM SĂ NU NE ÎNCHINĂM. PRIMUL ARE EVANGHELIA VEȘNICĂ, AL TREILEA ARE CREDINȚA ÎN ISUS. ASTFEL, ÎNTREAGA SOLIE ÎNTEITĂ ARE CA CENTRU ȘI CIRCUMFERINȚĂ EVANGHELIA, CREDINȚA ÎN ISUS.

în minunile uimitoare pe care le-a făcut pentru fiii oamenilor. Cercetați Scripturile, pentru că ele mărturisesc despre El!” (*Solii alese* 1:179; *RH* 22.11.1892).

Profeția despre solia îngerului al treilea este o mare încurajare pentru biserică:

„Când în adevăr se va abate asupra noastră furtuna persecuției, oile adevărate vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor depune eforturi pline de renunțare la sine pentru a-i scăpa pe cei pierduți și mulți dintre cei care s-au despărțit de turmă se vor întoarce la marele Păstor. Poporul lui Dumnezeu își va strânge rândurile și va prezenta lumii un front unit. Iubirea lui Hristos, iubirea de frații noștri vor da mărturie lumii că noi am fost cu Isus și că am învățat de la El. Atunci, solia îngerului al treilea va crește până va ajunge o mare strigare și tot pământul va fi luminat de slava Domnului.” (*Mărturii pentru comunitate* 6:401; *Evanghelizare* 693).

Până atunci însă, sub ochii noștri începe să se împlinească o altă previziune:

„Când furtuna se apropie, o mare grupă de credincioși care au mărturisit credința în solia îngerului al treilea, dar care n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr, își vor părăsi poziția și vor trece în rândurile împotrivorilor...” (*Tragedia veacurilor*, 608).

Odată cu răsăritul luminii care reprezintă adevărata relație dintre „poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus”, și care a deschis drumul pentru o înțelegere biblică a doctrinei despre Dumnezeu în Trinitate (1890–1930), despre dumnezeirea absolută și deplină a Domnului Isus și despre personalitatea și dumnezeirea Duhului, pe care îl așteptăm revărsat în „ploaia târzie”, a venit timpul de drept al *strigătului tare al îngerului al treilea*. Dar revărsarea de fapt a „ploii târzii” va avea loc când evanghelizarea lumii, sub un complet control supranatural, va împlini profeția din Apocalipsa 18:1-5. Zborul îngerului al treilea a făcut progrese, pentru că el reprezintă sfânta lucrare a lui Dumnezeu în lume. Dar numai primirea deplină a Duhului Sfânt (condiționată, la rândul ei, de primirea *dreptății lui Isus*), în timpul când Babilonul va proclama cultul fiarei și al pseudo-sabatului ei totalitar, va face ca acest înger să apară cu adevărat în zenit, luminând pământul ca soarele și fiind auzit de toți locuitorii pământului.

O fericire cu totul specială

Ferice... de acum încolo! (v. 13). Toți cei care au murit în Domnul sunt fericiți, fiindcă sunt sfinți și au parte de prima înviere (Apocalipsa 20:6). Dar aici este o fericire specială, rezervată celor care mor în Domnul „de acum încolo”. Este vorba de privilegiul unei învieri speciale (Daniel 12:2), imediat înainte de ziua venirii Domnului, a celor care au murit în Domnul de la 1844 încoace, mărturisind întreita solie îngerească. Această referire la cei ce au adormit în Hristos de la 1844 încoace arată că fusese prevăzută o întârziere a venirii Domnului după 1844, din harul lui Dumnezeu, spre pocăința multora (2 Petru 3:9-12).

Porunca dată lui Ioan de a scrie subliniază acest adevăr care a fost de mare mângâiere pentru toți cei ce și-au jertfit confortul unei vieți tihnite și au trudit pentru Evanghelie, așteptând și grăbind venirea Lui, dar au murit fără să vadă revenirea Domnului. Deși la prima vedere ar părea să fie vorba de odihna morții, aici este vorba despre odihna mântuirii. Moartea nu este decât o oprire în loc a ceasului memoriei, pentru o clipă, indiferent de lungimea obiectivă a timpului. Această clipă nu este decât pragul odihnei.

Cei care s-au odihnit în Hristos, respectând odihna Sabatului Lui, sunt puși aici în contrast cu cei din versetul 11, care nu vor avea odihnă nici zi, nici noapte. Faptele credincioșilor îi urmează. Îi însoțesc în slavă, nu în moarte. Dar mai întâi, ele trec pe la judecată, pentru a fi martore în favoarea credinței în Hristos, pe care a avut-o împlinitorul credinței, și pentru a primi răsplătire.

Încheiere

Solia îngerului al treilea este reversul și completarea soliei primului înger. Primul indică spre judecată, al treilea indică spre legea lui Dumnezeu. Primul ne avertizează cui și cum să ne închinăm, al treilea ne avertizează cui și cum să nu ne închinăm. Primul are Evanghelia veșnică, al treilea are credința în Isus. Astfel, întreaga solie întreită are ca centru și circumferință Evanghelia, credința în Isus. Celelalte aspecte – poruncile, închinarea, Sabatul, judecata, identificarea în actualitate a Babilonului, a componentelor lui și a cultului lui, adevărul despre rai și iad etc. – își arată adevărata valoare în cadrul Evangheliei. Așa cum obișnuia frecvent să spună Ellen White, citându-l pe Pavel (Efeseni 4:21): „Adevărul, așa cum este el *în Isus*”. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

RĂDĂCINI

Deși invizibile, rădăcinile oferă de obicei marile lecții, pentru că ele dau direcție, culoare, sens oricărei realități. Născut în fagăduința edenică, adventismul, așteptarea plină de speranță a Mântuitorului care vine, își are rădăcinile pe teritoriul țării noastre în venirea lui Michael Belina Czechowski la Pitești, în familia Aslan. Aici s-a născut primul grup cunoscut de așteptători ai revenirii lui Isus. Iată câteva lecții din istoria adventismului în România.

1. Într-o familie

La fel ca în Eden, sau pe vremea patriarhilor, adventismul s-a născut într-o familie, cea a lui Garabet Hagi Aslan, un influent negustor din Pitești, și a implicat și alte familii. Mai întâi în cea a lui Czechowski, care trecuse prin Transilvania și Bucovina: Michael, tatăl, Mina, soția a doua, și doi copii: Eli și Setha, care avea doar câteva săptămâni. Datorită familiei lui Czechowski, în familia Aslan s-au botezat mai întâi mezinii, Toma și Mitică (1870), apoi Tache (1872), apoi soțiile lor și, în final, cei doi părinți. Tot pentru a forma o familie cu Luciano de Prato, un inginer italian, au sosit la Pitești Anna Pigueron și mama ei, Louise, prima persoană botezată de Czechowski în Europa. Li s-au adăugat rude și prieteni ai Aslanilor, grupul ajungând la maximum 30 de persoane. Aș mai menționa că Setha Czechowski, născută în Transilvania sau Bucovina, s-a botezat la București și că George Butler, primul președinte al Conferinței Generale, a ajuns la Pitești venind pe urmele surorii sale, Annie Butler, care fusese secretara lui Czechowski, și însoțit de traducătoarea Edith Andrews, al cărei tată venise ca prim-misionar al tinerei Biserici Adventiste de ziua a Șaptea, însoțit de doi copii.

Mântuirea este ceea ce întreprinde Dumnezeu prin familii pentru salvarea oamenilor. Și azi adventismul se clădește prin și pe familii.

2. Printr-un misionar rebel

„Nonconformist”, „rebel” sau „sfânt” în ochii multora este caracterizarea care i se face lui Czechowski în *Adventist Review*. El este omul pe care l-a folosit Dumnezeu „să deschidă programul mi-

Nu avem a ne teme de nimic decât de a uita felul în care ne-a condus Dumnezeu și lecțiile din istoria noastră.

(E. G. White, *Schițe din viața mea*, ed. 2004, p. 185)

sionar adventist în Europa”, cu zece ani înainte ca biserica, organizată între 1860 și 1863, să poată trimite primul ei misionar oficial.

Să ne fi lăsat el moștenire o anumită tendință autonomistă, creativitatea și înalta improvizație, dispoziția de a sări, chiar și când nu știm adâncimea apei, îndârjirea pionierilor, o anume scripă a discursului, cutanțanță și individualism?

Deși netrimis oficial, cu siguranță Dumnezeu l-a condus în casa Aslan, la fel cum sute de tineri și oameni maturi din România, netrimiși oficial de biserică, cuceresc înălțimi spirituale și înving piedici înfricoșătoare pentru a lucra pentru mântuirea altora, pe mai toate meridianele acestei lumi.

3. Prin oameni care și-au folosit talanții

Așa a ajuns Czechowski în casa Aslan. S-a oferit să predea lecții de limba franceză, pe care o vorbea impecabil. A știut să aprecieze, la vitrina și interiorul magazinului familiei Aslan, ceea ce le făceau deosebite. Toma Aslan însuși, cel care l-a întâmpinat, era inginer, vorbea bine franceza, hotărât să contribuie la creșterea afacerii familiei și apoi, esențial, la creșterea și susținerea grupului de credincioși care s-a format în casa lor. A organizat, a primit oaspeți, a tradus, a scris articole, a difuzat reviste și broșuri.

Fost preot catolic, revoluționar în 1848, cu un discurs atrăgător și convingător, Czechowski și-a pus toate capacitățile la lucru, exploatându-se fizic și intelectual până la limită. Modelul a fost preluat de Aslani. Timp, bani, adăpost, capacități, totul a fost investit în promovarea extraordinarului adevăr pe care l-au descoperit. În timp, această familie de oameni generoși și cu simțăminte înalte și-a dedicat toate resursele cauzei lui Dumnezeu.

Așa au lucrat și pionierii noștri și încă câteva generații, făcând ca între 1920 și 1940 numărul membrilor să crească de peste zece ori. Probabil așa va trebui să ne facem dependenți de Dumnezeu și noi, în viitorul apropiat. ■

(Continuarea în numărul viitor)

Beniamin Roșca este pastor pensionar.

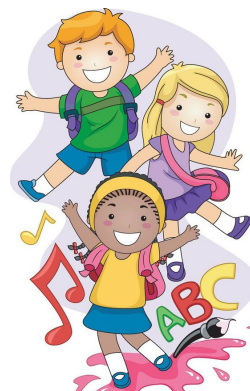
ISTORIA UNUI ADVENTIST BENIAMIN ROȘCA

Cele mai multe informații din acest articol provin sau au fost confirmate de „The family of Toma Aslan and the heritage of M.B. Czechowski in Romania”, articol al dr. Adrian Neagu, căruia îi mulțumesc pentru splendida sa amabilitate.

PROVOCAREA CONTINUĂ!

I. Continuăm lectura cu Judecători 16-21; Rut 1-4; 1 Samuel 1-31; 2 Samuel 1-18.

Citind aceste capitole, veți putea răspunde repede și corect la următoarele întrebări:

1. Cum i-au fost slăbite puterile lui Samson?

- Atunci când a fost legat cu șapte funii noi;
- Când şuvițele de păr i-au fost împletite în urzeala țesăturii;
- Când i-a fost ras părul de pe cap.

2. După moartea lui Mahlon și Chilion, care dintre nurori a rămas cu Naomi?

- Orpa;
- Rut;
- Ambele nurori.

3. Ce l-a promis Ana lui Dumnezeu, dacă îi va da un copil de parte bărbătească?

- Nu a promis nimic;
- Îl va închina Domnului pentru toată viața lui și brici nu va trece peste capul lui;
- Că îl va duce pe copil în fiecare zi la Templu.

4. Ce reprezintă untdelemnul turnat de Samuel pe capul lui Saul?

- Tratament pentru păr;
- Așa era moda timpului (pentru că nu se găsea gel de păr);
- Însemna că Domnul l-a pus căpetenie peste poporul Israel.

5. Al cui fiu era Absalom?

- Ioab;
- David;
- Abişai.

Răspuns: 1. c); 2. b); 3. b); 4. c); 5. b).

II. Avem trei răspunsuri și trei întrebări. Găsește întrebarea corectă pentru fiecare răspuns!

Răspunsuri:

- Beniamin;
- Cinci;
- Nebun.

Întrebări:

- Ce înseamnă numele lui Nabal?
- Dumnezeu a binecuvântat credința Anei și i-a dăruit un număr mare de copii, deși fusese stearpă. Câți frați și surori a avut Samuel?
- Din ce seminție făcea parte Saul, primul împărat al lui Israel?

Răspuns: c) nebun – 1. (1 Samuel 25:25); b) cinci – 2. (1 Samuel 2:21); a) Beniamin – 3. (1 Samuel 9:1)

CURĂȚĂ IZVORUL!

De ce uneori ne lăsăm dominați de duhuri de invidie, gelozie, ură sau mândrie? De ce un gând păcătos se furiează în mintea noastră și rămânem blocați pe o anumită scenă, uitând că aparatul are un OFF și nu doar ON? De ce ne macină dorința de a avea și noi ca alții? De ce unii „credincioși” își ies din pepeni?

Cu siguranță, săptămâna aceasta ne-am rugat să fim buni, altruști, să nu ne certăm, să studiem în fiecare zi, dar există vreo soluție pentru a fi curați tot timpul? Un păcat pe care nu l-ai săvârșit o perioadă mai scurtă sau mai lungă nu este un păcat de care ai scăpat, ci pur și simplu un păcat pe care nu-l mai practici pentru un anumit timp. Cum este posibil să nu te mai întorci la felul acela de viețuire?

„Apele sunt rele și țara este stearpă...” (2 Împărați 2:19-22). De ce stearpă? Pentru că nu se bea apă curată... Cum să ne schimbăm viața cu adevărat? Răspunsul la această întrebare îl descoperim uitându-ne la ceea ce a făcut Elisei. Sunt trei pași pe care i-a parcurs:

1. Direct la sursă

„Apoi s-a dus la izvorul apelor și a aruncat sare în el și a zis: «Așa vorbește Domnul: 'Vindec apele acestea; nu va mai veni din ele nici moarte, nici sterpătură.'»” (2 Împărați 2:21)

Drumul lui Elisei la izvor ne comunică un adevăr spiritual foarte important. Dacă vrei ca schimbarea din viața ta să fie una veritabilă, de durată, du-te direct la sursă, la izvor! Metaforic vorbind, nu căuta să cureți în aval, acolo deja cursul vieții este prea mare și oricum este o muncă inutilă. Du-te la locul de unde izvorăște tot ceea ce ține de felul tău de viață și curăță acolo. Cu alte cuvinte, înainte de a încerca să cureți gândirea, vorbirea sau faptele, curăță inima din care ies toate acestea!

Ceea ce Dumnezeu vrea și așteaptă să se schimbe la fiecare dintre noi este interiorul nostru. În zadar am vrea să schimbăm doar produsul finit, ceea ce se vede, dacă mai înainte nu schimbăm radical inima noastră. Domnul Isus ne-a atras atenția asupra a ceea ce se produce într-o inimă rea, plină de păcat: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele.” (Matei 15:19) Dacă avem un picior, o

mână sau un obraz murdar, apa poate să le spele, însă o inimă curată putem avea doar prin albirea cu sângele lui Isus.

2. Un vas nou

În 2 Împărați 2:20, citim: „El a zis: «Aduceți-mi un blid nou și puneți sare în el.»” De ce a cerut Elisei un vas nou? Conta atât de mult dacă sarea pe care oricum urma să o arunce în apă era pusă într-un vas nou? Vorbele lui Isus aduc lumină: „Nimeni nu coase un petic de postav nou la o haină veche; altfel, peticul de postav nou rupe o parte din cel vechi și mai rea ruptură se face.” (Marcu 2:21,22)

Nu poți combina noul cu vechiul. „Dumnezeu nu vrea să facă vizite – El vrea să se mute.” Christine Caine

La un izvor nou, curat, mergi cu un blid nou, nu cu unul vechi. Dacă vrei cuvinte, fapte și gânduri noi, atunci ai nevoie de o inimă nouă. Nu poți păstra gânduri curate într-o inimă veche, la care ai încercat să coși un petic nou. Aceasta nu mai este schimbarea vieții, ci doar peticierea credinței. „Prea mulți membri ai bisericii sunt apretați și călcați, dar nu spălați” (Vance Havner). Ai nevoie de o transformare radicală, de o moarte și o înviere, de o viață nouă, de o inimă nouă. Acesta este mesajul transmis de Elisei, ascuns în spatele „blidului nou”.

3. Sare în vas

Când Elisei s-a dus cu sarea în vas la izvorul apei să o arunce în apă, cei adunați acolo au înțeles simbolul gestului său: pentru ca un lucru să devină curat și apoi să fie păstrat curat, are nevoie de curățire în prealabil, iar cel mai bun element care urma să simbolizeze această curățire era sarea.

O inimă murdară, pentru a fi curățită, are nevoie de „sare”: „Pentru că fiecare om va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare. [...] Să aveți sare în voi înșivă și să trăiți în pace unii cu alții.” (Marcu 9:49,50)

Expresia „să aveți sare în voi înșivă” face referire la prezența Cuvântului lui Dumnezeu în viața noastră. Numai atunci viața devine plină de gust, iar lucrul acesta se vede în fapte și vorbe. Apostolul Pavel ne îndeamnă în acest sens: „Vorbirea voastră să fie întotdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.” (Coloseni 4:6) ■

ȘTEFAN TOMOIAGĂ
PREȘEDINTE

UNIUNEA ROMÂNĂ

stefantomoiaga@adventist.ro
+40 745 774 064

Voluntari, Str. Erou Iancu Nicolae
Nr. 38-38A, 077190, Ilfov, Romania

BISERICA
ADVENTISTĂ
DE ZIUA A ȘAPTEA

CĂRȚILE MISIONARE ALE ANULUI 2017

Lumea noastră are nevoie de siguranță și de speranță.

Istoria speranței și Istoria mântuirii ajută cititorul să privească dincolo de stările de confuzie și teamă, descoperindu-i acestuia că intruziunii vrăjmașului lui Dumnezeu, care a instigat nelegiuirea, suferința și tragedia universală, i Se opune Domnul Hristos, care, prin jertfa Sa, l-a înfrânt pe Satana și face posibilă salvarea omului.

Citiți și oferiți aceste cărți celor cărora le doriți un viitor luminos, căci doar alături de Dumnezeu putem fi fericiți aici, pe pământ, și o veșnicie în Împărăția cerurilor.

